

zatmění

STEPHENIE MEYEROVÁ

STMÍVÁNÍ – NOVÝ MĚSÍC

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT
Publishing

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

Stephenie Meyerová
Zatmění – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

zatmění

STEPHENIE MEYEROVÁ

Eclipse

Text copyright © 2007 by Stephenie Meyer

Translation © 2008 by Markéta Demlová

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
Hachette Book Group USA.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.

Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4, v Praze roku MMXVII jako svou 5184. publikaci

Z anglického originálu Eclipse přeložila Markéta Demlová

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Sazba Amos typografické studio, s.r.o.

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-0834-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4067-0

TS 14. První vydání

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

PŘEDMLUVA

Všechny naše pokusy o úskok byly marné.

Se srdcem sevřeným v ledovém krunýři jsem sledovala, jak se chystá mě bránit. Jeho intenzivní soustředění neprozrazovalo ani náznak pochybností, ačkoliv stál proti přesele. Věděla jsem, že se nedočkáme žádné pomoci – členové jeho rodiny v tuto chvíli nepochybně bojovali o své životy stejně jako on bojoval o ty naše.

Dozvíím se někdy výsledek té druhé bitvy? Zjistím, kdo jsou vítězové a kdo poražení? Neskončí můj život dřív?

Výhledy nebyly kdovíjak příznivé.

Černé oči, planoucí zuřivou touhou po mé smrti, číhaly na okamžik, až se pozornost mého ochránce obrátí jinam. V tu chvíli jistě zemřu.

Někde daleko, daleko v chladném lese zavyl vlk.

1. ULTIMÁTUM

Bello,

~~*— nechápu, proč nutíš Charlieho, aby Billymu podstrkoval
— uzkazy pro mě, jako bychom byli ve druhé třídě — kdybych
— s tebou chtěl mluvit, tak bych ti zvedl —*~~

~~*— To ty jsi to rozhodla, chápeš? Nemůžeš mít obojí, když —*~~

~~*— Co je na slovech „nepřátelé na život a na smrt“ tak složitého, že je nedovedeš*~~

~~*— Koukni, já vím, že se chovám jako vůl, ale jinak to nejde —*~~

~~*— Nemůžeme být kamarádi, když trávíš všechn čas s partou —*~~

~~*— Když na tebe moc myslím, je to ještě horší, takže už mi nepiš —*~~

Jo, taky se mi po tobě stýská. Hodně. Tím se ale nic nemění. Promiň.

Jacob

Přejela jsem prsty po stránce a po hmatu cítila vroubky, kde přitiskl pero na papír tak silně, že ho div neprotrhl. Dovedla jsem si ho představit, jak to psal – jak čmáral rozzlobená písmena svým nedbalým rukopisem, jak škrtal řádku po řádce, když slova nevyzněla podle jeho představ, možná dokonce v obrovské ruce zlomil pero; to by vysvětlovalo ty kaňky. Dokázala jsem si představit, jak se nespokojeně mračil a krabatil čelo. Kdybych u toho byla, možná bych se smála. *Aby sis neudělal uzal na mozku, Jacobe*, dobírala bych si ho. *Prostě to ze sebe vysyp.*

Smích bylo to poslední, nač jsem měla chuť, když jsem si znovu pročítala ta slova, která jsem už stejně uměla z paměti. Jeho odpověď na můj prosebný vzkaz – který jsem mu poslala po Charliem a prostřednictvím Billyho jako nějaká druhačka,

jak podotkl – mě nijak nepřekvapila. Věděla jsem, co v ní bude stát ještě dřív, než jsem ji otevřela.

Překvapením pro mě bylo, jak hluboce mě každý přeškrtnutý řádek ranil – jako kdybych se pořezala o ostré hroty písmenek. A nejen to, za každou rozhněvanou nedokončenou větou se skrývalo jezero bolesti; a ta Jacobova bolest mě zraňovala hlouběji než moje vlastní.

Zatímco jsem nad tím uvažovala, dolehl ke mně z kuchyně pach spáleniny a kouře. V jiné domácnosti by možná skutečnost, že vaří někdo jiný než já, nebyla důvodem k panice, ale tady jsem musela zasáhnout.

Zastrčila jsem zmačkaný papír do zadní kapsy kalhot a vmžiku jsem byla dole.

Sklenice omáčky na špagety, kterou Charlie strčil do mikrovlnky, objížděla teprve první kolečko, když jsem s trhnutím otevřela dvířka a vytáhla ji ven.

„Udělal jsem snad něco špatně?“ divil se Charlie.

„Tati, napřed musíš sundat víčko. Kov do mikrovlnky nepatří.“ Při těch slovech jsem honem odšroubovala víčko, nalila polovinu omáčky do misky, pak jsem misku vrátila do mikrovlnky a sklenici zpátky do ledničky; nastavila jsem čas a stiskla start.

Charlie sledoval moje počínání s našpulenými rty. „Nudle jsem uvařil správně?“

Podívala jsem se na pánev na sporáku – zdroj pachu, který mě prve vyburcoval. „Neuškodí, když to budeš míchat,“ řekla jsem mírně. Našla jsem lžičku a pokusila se roztrhat kašovitý chuchvalec, který se připekl ke dnu.

Charlie si povzdechl.

„Tak co se tady děje, k čemu to všechno?“ zeptala jsem se ho.

Založil si ruce na prsou a zadním oknem pozoroval liják venku. „Nevím, o čem mluvíš,“ zabručel.

Byla jsem zmatená. Charlie vaří? A proč se u toho tváří tak kysele? Vždyť Edward ještě nepřišel; táta si obvykle tohle chování schovával pro mého kluka. Snažil se, seč mohl, aby mu každým slovem a gestem dal najevo, že tu není vítán. Jeho sna-

hy ovšem nebyly nutné – Edward přesně věděl, co si můj otec myslí, i bez toho divadýlka.

Při slovu *kluk* jsem se začala kousat do tváře a zase se mě zmocnilo to známé napětí. Tohle slovo ani zdaleka nevystihovalo, co jsem cítila – pro věčnou oddanost potřebujete expresivnější výraz... Ale slova jako *souzeno* a *osud* zněla příliš sentimentálně, když je člověk použil v běžném rozhovoru.

Edward měl na mysli jiné slovo, a právě ono bylo zdrojem napětí, které jsem cítila. Trnuly mi zuby už při pouhém pomyslení.

Snoubenka. Brrr. Při té představě jsem se otrásla.

„Uniklo mi něco? Odkdy vaříš večere?“ zeptala jsem se Charlieho. Hodila jsem těstovinovou hroudu do vroucí vody a sledovala, jak tam poskakuje. „No, spíš bych měla říct *po-koušíš* se vařit, vid’.“

Charlie pokrčil rameny. „Není žádný zákon, který by říkal, že ve vlastním domě nesmím vařit.“

„Ty jsi odborník,“ odpověděla jsem a s úsměvem se podívala na odznak přišpendlený k jeho kožené bundě.

„Haha. Vtipné.“ Můj pohled mu připomněl, že ji má ještě na sobě, tak se z ní vysoukal a pověsil ji na háček, který měl vyhrazený pro sebe. Visel tam i opasek se služební pistolí – už několik týdnů necítil potřebu brát ho s sebou na stanici. Městečko Forks ve státě Washington netrápila žádná záhadná zmizení, nikdo nechodil nahlásit, že spatřil obrovského tajemného vlka ve věčně deštivých lesích...

Mlčky jsem míchala nudle a říkala si, že až nadejde vhodná chvíle, Charlie sám začne vyprávět o tom, co ho trápí. Můj táta nebyl žádný mluvka, a úsilí vydané na přípravu večere, ke které si se mnou chtěl sednout, dávalo jasně najevo, že máme před sebou netypicky dlouhý rozhovor.

Mechanicky jsem se podívala na hodiny – což jsem touhle dobou dělávala každých pár minut. Zbývala necelá půlhodina.

Odpoledne bývala z celého dne nejprotivnější. Od té doby, co na mě můj kdysi nejlepší přítel (a vlkodlak) Jacob Black

prozradil, že jsem potají jezdila na motorce – té zrady se dopustil proto, abych dostala domácí vězení a nemohla trávit čas s Edwardem Cullenem, svým klukem (upírem) – měl Edward dovoleno vídat mě jenom od sedmi do půl desáté večer, vždycky v mezích našeho domu a pod dohledem spolehlivě nabručeného táty.

Tenhle trest následoval bezprostředně po trochu méně přísném domácím vězení, které jsem si vysloužila za nevysvětlené třídní zmizení a epizodku se skokem z útesu.

Samozřejmě jsem Edwarda stále vídala ve škole, protože s tím Charlie nemohl nic nadělat. A pak také Edward trávil téměř každou noc u mě v pokoji, ale o tom Charlie neměl tušení. Edwardova schopnost lehce a tiše vyšplhat do mého okna v prvním poschodí byla téměř tak užitečná jako jeho schopnost číst Charlieho myšlenky.

Takže odpoledne byla jediná část dne, kterou jsem musela vydržet bez Edwarda, a přesto jsem vždycky byla neklidná a hodiny se mi nesnesitelně vlekly. Ale snášela jsem svůj trest bez reptání, zaprvé proto, že jsem věděla, že si ho zasloužím, a zadruhé proto, že jsem tatínkovi nechtěla ubližovat tím, že bych se teď odstěhovala. Na obzoru se totiž rýsovalo mnohem trvalejší odloučení, o kterém Charlie sice nevěděl, ale které se nezadržitelně blížilo.

Tatínek se s bruceňákem posadil ke stolu a rozložil si před sebe vlhké noviny; za pár vteřin nesouhlasně zamlaskal jazykem.

„Nevím, proč ty noviny čteš, tati. Jenom tě to vždycky vytočí.“

Nevšímal si mě, vrčel na noviny v rukou. „A kvůli tomuhle chtějí všichni žít v malém městě! To je neuvěřitelné.“

„Tak copak nám velkoměsta provedla tentokrát?“

„Seattle se uchází o titul města s největším počtem vražd v zemi. Pět nevyřešených vražd za poslední dva týdny. Dovedeš si to představit, takhle žít?“

„Myslím, že Phoenix je ve statistice vražd ještě výš, tati. Já jsem tam žila.“ A nikdy mi nehrozilo, že by mě někdo chtěl zabít, dokud jsem se nepřestěhovala do tohoto bezpečného

městečka. Moje jméno vlastně pořád figuruje na několika se-
znamech jako cíl útoku... Lžíce se mi roztrásla v rukou, až vo-
da začala šplíchat.

„No, já bych tam nebydlel ani za zlaté prase,“ prohlásil
Charlie.

Přestala jsem zachraňovat večeři a pustila jsem se do ser-
vírování; musela jsem použít nůž na steaky, abych ukrojila jed-
nu porci špaget pro Charlieho a jednu pro sebe. Tatínek mě
přitom zahanbeně pozoroval. Pak si polil svou porci omáč-
kou a zabořil do ní lžici. Zamaskovala jsem svůj chuchvalec
omáčkou, jak nejlépe jsem uměla, a bez velkého nadšení jsem
se taky pustila do jídla. Chvilku jsme jedli mlčky. Charlie stá-
le pročítal zprávy, tak jsem si vzala svůj ohmataný výtisk ro-
mánu *Na Větrné hůrce*, který ležel na stole ještě od snídaně,
a snažila jsem se ponořit do příběhu z Anglie na přelomu
osmnáctého a devatenáctého století. Přitom jsem čekala, až
Charlie začne mluvit.

Právě jsem se dostávala k části, kdy se Heathcliff vrací, když
si Charlie odkašlal a hodil noviny na zem.

„Máš pravdu,“ řekl Charlie. „Tohle všechno nebylo jen tak.“
Zamával vidličkou nad lepivým jídlem. „Chtěl jsem s tebou
mluvit.“

Odložila jsem knihu stranou; vazba byla tak poničená, že
se knížka naplocho rozložila na stole. „Stačilo říct.“

Přikývl a svrástil obočí. „Jo. Příště si to budu pamatovat.
Myslel jsem, že když ti ulehčím starosti s přípravou večeře,
tak tě obměkčím.“

Zasmála jsem se. „To se ti povedlo – tvoje kuchařské umě-
ní mě obměkčilo, že jsem jako pěnový bonbón. Co potřebu-
ješ, tati?“

„No, jde o Jacoba.“

Cítila jsem, jak mi výraz ztvrdl. „A co je s ním?“ zeptala jsem
se ztuhlými rty.

„Klídek, Bells. Já vím, jsi pořád rozzlobená, že na tebe ža-
loval, ale on jenom udělal správnou věc. Bylo to od něj zod-
povědné.“

„Zodpovědné,“ zopakovala jsem pohrdlivě a zvedla oči v sloup. „Jasně. Tak co je s Jacobem?“

Ta naoko lhostejná otázka mi rezonovala v hlavě, nedávala mi pokoj. *Co je s Jacobem?* Co s ním *mám* dělat? S bývalým nejlepším přítelem, který je teď pro mě... čím? Nepřítelem? Příkrčila jsem se.

Charlie se najednou tvářil nejistě. „Slib mi, že se nebudeš zlobit, ano?“

„Proč bych se zlobila?“

„Protože jde taky o Edwarda.“

Přimhouřila jsem oči.

Charlie nasadil hrubší tón. „Pouštím ho k nám domů, nebo ne?“

„To ano,“ připustila jsem. „Ale jen na chvílku. A vůbec by mi nevadilo, kdybys mě čas od času pustil taky z domu,“ pokračovala jsem – jenom v žertu ovšem; věděla jsem, že budu mít zaracha po zbytek školního roku. „Poslední dobou jsem docela hodná.“

„No, k tomu jsem se taky chtěl tak trochu dostat...“

V tu chvíli se Charlieho obličej roztáhl do nečekaného úsměvu, při kterém se mu udělaly vějířky vrásek kolem očí; na vteřinku vypadal o dvacet let mladší.

Ten úsměv ve mně vykřesal jiskřičku naděje, ale nechtěla jsem na to jít moc zhurta. „Já ti nerozumím, tati. Mluvíš o Jacobovi, nebo o Edwardovi, nebo o mém domácím vězení?“

Úsměv se zase zablýskl. „V podstatě o tom všem.“

„A jak to spolu souvisí?“ zeptala jsem se obezřetně.

„Dobře.“ Povzdechl si a zvedl ruce, jako by se vzdával. „Říkal jsem si zkrátka, že by sis možná zasloužila podmínečné propuštění za dobré chování. Musím uznat, že na svůj věk jsi to snášela statečně.“

Hlas i obočí mi vylétly vzhůru. „Vážně? Jsem volná?“

Co se to stalo? Byla jsem přesvědčená, že budu v domácím vězení, dokud se skutečně neodstěhuju, a ani Edward neznamenal v Charlieho myšlenkách žádné kolísání...

Charlie zvedl prst. „Podmínečně.“

Nadšení opadlo. „No, to je fantastické,“ zabručela jsem.

„Bello, tohle ber spíš jako prosbu než žádost, ano? Jsi volná. Ale doufám, že tu svobodu... moudře využiješ.“

„Co to znamená?“

Znovu si povzdychl. „Vím, že ti stačí ke štěstí trávit veškerý svůj čas s Edwardem –“

„Trávím čas taky s Alicí,“ skočila jsem mu do řeči. Edwardovy sestry se žádné návštěvní hodiny netýkaly; přicházela a odcházela, jak se jí zachtělo. Charlie byl v jejích šikovných rukou poddajný jako tmel.

„To je pravda,“ souhlasil. „Ale máš i jiné přátele kromě Cullenových, Bello. Nebo jsi aspoň *mívala*.“

Dlouhou chvíli jsme se na sebe dívali.

„Kdy jsi naposledy mluvila s Angelou Weberovou?“ nadhodil.

„V pátek u oběda,“ odpověděla jsem okamžitě.

Před Edwardovým návratem se moji spolužáci rozdělili do dvou skupin. V duchu jsem je rozlišovala na *hodné*, kteří stáli proti těm *zlým*. *My* a *oni* se taky dalo použít. Hodní lidé byli Angela, její věrný kluk Ben Cheney a Mike Newton; tito tři mi velmi velkodušně odpustili, že jsem se zbláznila, když mě Edward opustil. Ta druhá skupina se soustředila kolem Lauren Malloryové a zdálo se, že téměř všichni ostatní, včetně mé první kamarádky ve Forks, Jessiky Stanleyové, jsou zastánci jejího programu namířeného proti mně.

Když se Edward vrátil do školy, dělicí čára jen nabyla na zřetelnosti.

Edwardův návrat si vybral daň v podobě Mikova přátelství, ale Angela mi byla neochvějně věrná a Ben se zachoval podle jejího příkladu. Navzdory přirozené averzi, kterou většina lidí vůči Cullenovým cítila, Angela poslušně sedávala každý den u oběda vedle Alice. Po pár týdnech to dokonce vypadalo, že se jí tam začalo líbit. Bylo těžké nepodlehnout kouzlu Cullenových – jakmile jim člověk dal možnost nechat ho na sebe působit.

„A mimo školu?“ zeptal se Charlie a strhl tak mou pozornost zpátky k sobě.

„Neviděla jsem se s *nikým* mimo školu, tati. Domácí vězení, pamatuješ? A Angela má taky kluka. Je vždycky s Benem. *Jestli* budu opravdu volná,“ dodala jsem, silně skeptická, „možná bychom mohli chodit na rande společně.“

„Dobře. Ovšem...“ Zaváhal. „S Jakem jste bývali jako siamská dvojčata, a teď –“

Utnula jsem ho. „Můžeš se dostat k tomu hlavnímu, tati? Jaká je tvoje podmínka – ale přesně?“

„Myslím, že bys kvůli jednomu klukovi neměla házet za hlavu všechny ostatní přátele, Bello,“ řekl přiškrceným hlasem. „Nesluší se to a navíc si myslím, že by tvůj život byl lépe vyvážený, kdybys do něj pustila i jiné lidi. To, co se stalo loni v září...“

Zašklebila jsem se.

„Zkrátka a dobře,“ hájil se, „kdybys tenkrát měla v životě místo i pro jiné než jen pro Edwarda Cullena, nemuselo to tak dopadnout.“

„Dopadlo by to přesně stejně,“ zamumlala jsem.

„Možná ano, a možná ne.“

„Kam tím míříš?“ připomněla jsem mu.

„Využij své nově nabyté svobody k tomu, aby ses vídala i s dalšími kamarády. Vnes do toho trochu rovnováhy.“

Pomaloučku jsem přikývla. „Rovnováha mi nevadí. Mám ale nějaké specifické časové kvóty?“

Zašklebil se, ale zavrtěl hlavou. „Já to nechci komplikovat. Jenom nezapomínej na přátele...“

Bylo to dilema, s kterým jsem se už potýkala. Moji přátelé. Lidé, s kterými se kvůli jejich bezpečnosti po závěrečných zkouškách už nikdy nevidím.

Jak se mám tedy zachovat? Trávit s nimi čas, dokud to jde? Nebo se od nich začít odstříhávat už teď, aby byl ten přechod pozvolnější? Ta druhá možnost mi naháněla strach.

„... obzvláště na Jacoba,“ dodal Charlie a vytrhl mě ze zamýšlení.

To bylo ještě větší dilema než to první. Chvilku mi trvalo, než jsem našla správná slova. „S Jacobem to... možná... bude těžké.“

„Blackovi jsou prakticky rodina, Bello,“ dodal Charlie přísně a otcovsky. „A Jacob je už dlouho tvůj velmi, *velmi* dobrý přítel.“

„To já vím.“

„Copak se ti po něm vůbec nestýská?“ zeptal se táta nešťastně.

V tu ránu jako by mi natekl krk; musela jsem si dvakrát odkašlat, než se mi podařilo odpovědět. „Ano, moc se mi stýská,“ přiznala jsem s očima sklopenýma. „Hrozně se mi po něm stýská.“

„Tak proč je to tak těžké?“

Na tuhle otázku jsem mu prostě nemohla odpovědět. Bylo to proti pravidlům, aby normální lidé – *lidští* lidé jako já a Charlie – věděli o utajeném světě plném mýtů a příšer, které v skrytu a neodhaleny existovaly kolem nás. Já jsem o tom světě věděla všechno – čímž jsem si vysloužila pěknou řádku potíží. Nechtěla jsem, aby se s tím musel potýkat i Charlie.

„Mezi Jacobem a mnou došlo... ke konfliktu,“ řekla jsem pomalu. „Dostali jsme se do sporu kvůli našemu přátelství, víš. Zdá se, že Jakovi už prostě přátelství nestačí.“ Nechtěla jsem ve svém vysvětlování zabíhat do detailů, které byly sice pravdivé, ale bezvýznamné, skoro nicotné v porovnání s hlavním důvodem naší roztržky. Jacobova vlkodlačí smečka totiž k smrti nenáviděla Edwardovu upíří rodinu – a tedy taky mě, protože jsem měla v úmyslu stát se členkou této rodiny se vším všudy. Něco takového jsem s ním nemohla vyřizovat prostřednictvím vzkazů, a telefony mi nebral. A můj plán jednat s vlkodlakem osobně se rozhodně nesetkal s porozuměním na straně upírů.

„Edward nestojí o trošku zdravé konkurence?“ neodpustil si Charlie sarkastickou poznámku.

Vrhla jsem po něm zlobný pohled. „O žádnou konkurenci nejde.“

„Ublížeješ Jakovi, když se mu takhle vyhýbáš. Určitě by se s tebou radši aspoň kamarádil.“

Aha, takže to *já* se vyhýbám *jemu*?

„Jsem si celkem jistá, že Jake se se mnou vůbec nechce kamarádit.“ Ta slova mě pálila v puse. „A jak tě to vlastně napadlo?“

Charlie se zatvářil rozpačitě. „Asi to přišlo na přetřes dneska u Billyho...“

„Vy jste s Billym jak dvě staré drbny,“ postěžovala jsem si a vzdorovitě jsem píchala vidličkou do ztuhlých špaget na talíři.

„Billy si o Jacoba dělá starosti,“ řekl Charlie. „Jake to teď má těžké... Je v depresi.“

Zamračila jsem se, ale oči jsem měla upřené na slepenec.

„A pak, vždycky jsi byla tak šťastná, když jsi strávila den s Jakem.“ Charlie si povzdechl.

„Teď jsem šťastná taky,“ ucedila jsem zuřivě skrz zaťaté zuby.

Kontrast mezi mými slovy a tónem prolomil napětí. Charlie vybuchl smíchy a já jsem se k němu musela přidat.

„Dobře, dobře,“ souhlasila jsem. „Rovnováhu.“

„A Jacoba,“ naléhal.

„Pokusím se.“

„Fajn. Najdi tu rovnováhu, Bello. Jo, abych nezapomněl, přišla ti nějaká pošta,“ dodal Charlie a rázně celou věc uzavřel. „Je to vedle sporáku.“

Seděla jsem bez hnutí a myšlenky se mi stále ovíjely kolem Jacobova jména. Stejně to budou jen nějaké reklamy; zrovna včera jsem dostala balíček od maminky a nic jiného jsem nečekala.

Charlie odsunul židli od stolu a s protahováním vstal. Odnesl talíř do dřezu, ale než na něj začal napouštět vodu, aby ho umyl, zastavil se a hodil mi tlustou obálku. Dopis klouzavě přistál na stole a štouchl mě do lokte.

„Jo, dík,“ zamumlala jsem, zmatená jeho neodbytností. Pak jsem spatřila zpáteční adresu – ten dopis byl z Univerzity jihovýchodní Aljašky. „To bylo rychlé. Tuším, že i tam jsem zmeškala termín.“

Charlie se uchichtl.

Převrátila jsem obálku a rozzlobeně se na tátu podívala.
„Tys to otevřel.“

„Byl jsem zvědavý.“

„Jsem šokovaná, šerife. To je federální zločin!“

„No jo, tak si to přečti.“

Vytáhla jsem dopis a složený rozpis přednášek.

„Gratuluju,“ řekl, než jsem si stihla něco přečíst. „Tvoje první přijetí.“

„Díky, tati.“

„Měli bychom si promluvit o školním. Mám našetřené nějaké peníze...“

„Nonono, počkej, nic takového. Na důchod ti sahat nehodlám, tati. Mám svůj školní fond.“ Tedy to, co z něj zbýválo – a to do začátku nebylo nijak slavné.

Charlie se zamračil. „Některé ty školy jsou docela drahé, Bells. Chci ti pomoci. Nemusíš jezdit takovou dálku až na Aljašku jenom proto, že je to tam levnější.“

Nebylo to tam levnější, vůbec ne. Ale bylo to daleko a v Juneau bylo průměrně tři sta dvacet jedna dnů v roce zataženo. To první byl můj základní požadavek, to druhé Edwardův.

„Peníze mi na to stačí. Navíc tam nabízejí všemožnou finanční výpomoc. Je snadné dostat půjčky.“ Doufala jsem, že moje blafování neprokoukne. Ve skutečnosti jsem se po podobných informacích nijak podrobně nepídila.

„Takže...“ začal Charlie a pak našpulil pusu a podíval se stranou.

„Takže co?“

„Nic. Já jenom...“ Zamračil se. „Jenom jsem si říkal... Jaké má Edward plány na příští rok?“

„Jo takhle.“

„No?“

Zachránilo mě rychlé zaklepaní na dveře. Charlie zvedl oči v sloup a já jsem vyskočila.

„Už jdu!“ zavolala jsem, zatímco Charlie si mumlal něco, co znělo jako „Jdi pryč.“ Nevšíkala jsem si toho a spěchala jsem Edwardovi otevřít.

Se směšnou dychtivostí jsem otevřela dveře a v nich stál on, můj vlastní zázrak.

Můj úžas nad dokonalostí toho obličeje s časem neslábl a byla jsem přesvědčená, že mi jeho krása nikdy nezevšední. Pohledem jsem přejela jeho nápadně bledé rysy: ostře řezanou hranatou čelist, měkkou křivku plných rtů, teď povytažených do úsměvu, rovný nos, vystouplé lící kosti, hladké mramorové čelo – částečně zakryté prameny bronzových vlasů zmáčených deštěm...

Nakonec jsem si nechala jeho oči, protože jsem věděla, že jakmile se do nich podívám, pravděpodobně zapomenu, nač jsem myslela. Byly velké, v teplém odstínu roztaveného zlata, orámované lemem hustých černých řas. Pohled do nich ve mně vždycky probouzel zvláštní pocit – najednou jsem si připadala jako hadrová panenka. Jímala mě lehká závrať, ale to mohlo být způsobeno tím, že jsem zapomínala dýchat. Po každé.

Za takový obličej by podle mě každý manekýn vyměnil duši. Však to také možná byla požadovaná cena: jedna duše.

Ne. Tomu jsem nevěřila. Zastyděla jsem se, že mě něco takového vůbec mohlo napadnout, a byla jsem ráda – jako tak často – že jsem jediný člověk na světě, jehož myšlenky jsou pro Edwarda tajemstvím.

Vzala jsem ho za ruku a vzdychla, když se naše prsty setkaly. Jeho studený dotyk ve mně vyvolával zvláštní pocit úlevy – jako kdyby najednou odezněla bolest, která mě dosud trápila.

„Ahoj.“ Pousmála jsem se tomu chabému pozdravu.

Zvedl naše propletené prsty a hřbetem ruky mě pohládl po tváři. „Jaké bylo odpoledne?“

„Dlouhé.“

„Pro mě taky.“

S prsty stále propletenými si přitáhl moje zápěstí k obličejí. Zavřel oči, nosem se mi zlehka dotkl kůže a něžně se usmál. Jednou řekl, že si vychutnává buket, přestože odolává vínu.

Věděla jsem, že vůně mé krve – která mu připadala o tolik vábivější než krev jiných lidí, asi jako kdyby alkoholikovi

postavili víno vedle vody – v něm vyvolává palčivou žízeň, která ho krutě spaluje bolestí. Přesto mi připadalo, že už se jí tolik nevyhýbá jako kdysi. Dovedla jsem si jenom mlhavě představit herkulovské úsilí skrývající se za tímto jednoduchým gestem.

Byla jsem smutná, že se musí tolik snažit. Uklidňovalo mě jenom vědomí, že už mu tu bolest nebudu působit dlouho.

Zaslechla jsem Charlieho kroky, přicházel s dupáním, aby dal najevo svou obvyklou rozmrzelost z této návštěvy. Edward otevřel oči a spustil moji ruku, ale naše prsty zůstaly propletené.

„Dobrý večer, Charlie.“ Edward byl vždycky bezchybně zdvořilý, ačkoliv si to Charlie nezasloužil.

Charlie jen něco zabručel a pak se tam postavil s rukama založenýma na prsou. Poslední dobou to s tím rodičovským dozorem opravdu přeháněl.

„Mám pro tebe další sadu přihlášek,“ oznámil mi Edward a zvedl tlustou hnědou obálku. Kolem malíčku měl jako prstýnek ovinutý pruh známek.

Zasténala jsem. Je možné, aby existovaly další vysoké školy, kam mě ještě nedonutil poslat přihlášku? A jak to, že se vždycky na poslední chvíli objeví ještě nějaký volný termín? Doba přijímacích řízení už byla přece za námi.

Usmál se, jako kdyby mi opravdu dokázal číst myšlenky; musela jsem je mít vepsané ve tváři. „Na některých školách stále ještě přijímají přihlášky. A jinde jsou zase ochotni udělat výjimku.“

Dokázala jsem si představit, jak takovou výjimku získat. S pomocí pěkně kulatoučké sumy.

Edward se zasmál, když viděl můj výraz.

„Jdeme na to?“ zeptal se a táhl mě ke kuchyňskému stolu.

Charlie šel podmračeně za námi, ačkoliv stěží mohl něco namítat proti našemu programu na dnešní večer. Sám mi neustále domlouval, abych už se konečně nějak rozhodla.

Rychle jsem sklídila ze stolu, na který zatím Edward skládal děsivou hromadu formulářů. Když jsem položila *Větrnou*

hůrku na linku, jen povytáhl obočí. Věděla jsem, co si myslí, ale než to mohl komentovat nahlas, Charlie promluvil.

„Když už je řeč o přihláškách na vysokou, Edwarde,“ pronesl ještě mrzutějším tónem – snažil se nemluvit přímo k Edwardovi, ale když ho musel oslovit, jeho špatná nálada se ještě zhoršila. „Zrovna jsme se s Bellou bavili o tom, co bude příští rok. Ty už ses rozhodl, kam půjdeš na školu?“

Edward se na Charlieho usmál a jeho hlas byl přátelský. „Ještě ne. Dostal jsem pár kladných rozhodnutí, ale zatím pořád zvažuju všechny možnosti.“

„Kde tě přijali?“ vyzvídal Charlie.

„Syracusy... Harvard... Dartmouth... a zrovna dneska jsem dostal přijetí na Univerzitu jihovýchodní Aljašky.“ Edward lehce pootočil hlavu, aby na mě mohl mrknout. Zdusila jsem uchichtnutí.

„Harvard? Dartmouth?“ zabručel Charlie, neschopný skrýt svůj úžas. „No, to je tedy... páni, to je něco. No, ale... přece nebudeš vážně uvažovat o univerzitě na Aljašce, když můžeš jít na ty prestižní. Řekl bych, že tvůj otec určitě bude chtít, abys...“

„Carlisle bude spokojený, ať se rozhodnu jakkoliv,“ podotkl Edward klidně.

„Hmf.“

„Víš, co je nového, Edwarde?“ zeptala jsem se vesele, abych ho podpořila.

„Co, Bello?“

Ukázala jsem na tlustou obálku na lince. „Zrovna mi přišlo, že mě taky vzali na Aljašskou univerzitu!“

„Gratuluju!“ Usmál se. „To je ale náhoda.“

Charlie přimhouřil oči a hněvivě se díval z jednoho na druhého. „Fajn,“ zamumlal po chvílce. „Já se jdu dívat na zápas, Bello. Půl desáté.“

To bylo jeho obvyklé napomenutí na rozloučenou.

„Ehm, tati? Vzpomínáš, jak jsme se před chvílkou bavili o mojí svobodě...?“

Povzdech si. „Jo. Dobře, tak půl jedenácté. Večerka ve všední dny pořád platí.“

„Bella už nemá domácí vězení?“ podivil se Edward. Ačkoliv jsem věděla, že ho to ve skutečnosti nemohlo překvapit, musela jsem přiznat, že to vzrušení v jeho hlase zní naprosto upřímně.

„Podmínečně,“ podotkl Charlie se zaťatými zuby. „Co ti je do toho?“

Zamračila jsem se na tátu, ale neviděl mě.

„Jsem prostě rád, že to vím,“ řekl Edward. „Alice se nemůže dočkat, až s ní někdo vyrazí nakupovat, a Bella podle mě určitě zase ráda uvidí světla velkoměsta.“ Usmál se na mě.

Ale Charlie zavrčel: „Ne!“ a obličej mu zbrunátněl.

„Tati! Co ti zase vadí?“

Dalo mu práci neskřípat zuby. „Nechci, abys teď jezdila do Seattlu.“

„Cože?“

„Říkal jsem ti, co se psalo v novinách – v Seattlu řadí nějaký zabijácký gang a já chci, aby ses tomu městu zdaleka vyhýbala, jasné?“

Zvedla jsem oči v sloup. „Tati, je větší pravděpodobnost, že mě zasáhne blesk, než že zrovna když já budu v Seattlu –“

„Ne, já vás chápu, Charlie, nebojte se,“ skočil mi do řeči Edward. „Já jsem nemluvil o Seattlu. Měl jsem říct rovnou, že jde o Portland. Já bych Belle taky nedovolil jet do Seattlu. Samozřejmě.“

Nevěřicně jsem se na něj podívala, ale držel v ruce Charlieho noviny a pozorně četl titulní stranu.

Určitě se snažil otce uklidnit. Představa, že by mi v přítomnosti Alice a Edwarda mohl ublížit nějaký člověk, byť sebeukrutnější, byla skoro k smíchu.

Fungovalo to. Charlie se na Edwarda chvíličku díval a pak pokrčil rameny. „Fajn.“ Otočil se a spěchal do obývacího, asi nechtěl zmeškat začátek zápasu.

Počkala jsem, dokud nezapne televizi, aby mě neslyšel.

„Co –“ chtěla jsem se zeptat.

„Vydrž,“ řekl Edward, aniž vzhledl od novin. Postrčil ke mně po stole první přihlášku, ale pohled měl stále upřený na

stránku. „Myslím, že u téhle stačí, když opíšeš ty eseje, co máš. Stejně otázky.“

Charlie určitě ještě poslouchal. Povzddechla jsem si a začala vyplňovat stále se opakující informace: jméno, adresu, číslo pojištění... Po několika minutách jsem vzhledla, ale Edward se zamyšleně díval z okna. Jak jsem sklonila hlavu zpátky k práci, poprvé jsem si všimla názvu školy.

Zafuněla jsem a odstrčila papíry stranou.

„Bello?“

„To nemyslíš vážně, Edwarde. *Dartmouth*?“

Edward zvedl odloženou přihlášku a jemně ji přede mne znovu položil. „Myslím, že v New Hampshiru by se ti líbilo,“ řekl. „Pro mě tam mají spoustu večerních přednášek a lačný milovník kempování mého formátu tam má do lesa velmi blízko. Nádherná příroda.“ Blýskl po mně svým pokřiveným úsměvem, o kterém věděl, že mu nedokážu odolat.

Zhluboka jsem se nadechla nosem.

„Můžeš mi to splácet, když ti to udělá radost,“ uklidňoval mě. „Jestli chceš, započítám ti i úroky.“

„Jako kdybych nepotřebovala pořádnou sumu jen k tomu, aby mě vůbec přijali. Nebo to patří taky k té půjčce? Cullenovi nechají postavit novou část knihovny? Ach jo. Proč o tom zase musíme diskutovat?“

„Bello, mohla bys prosím tě prostě jen vyplnit tu přihlášku? To ti neublíží, když se přihlásíš.“

Napjala jsem čelist. „Víš co? Já to neudělám.“

Sáhla jsem pro papíry a chtěla je zmačkat do koule, aby se mi snadněji házely do odpadkového koše, ale už tam neležely. Chvilíčku jsem koukala na prázdný stůl a pak na Edwarda. Nezdálo se, že by se pohnul, ale přihlášku už měl pravděpodobně zastrčenou zpátky v bundě.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Umím se podepsat tvým jménem líp než ty sama. Ty eseje už máš taky napsané.“

„Tady už zacházíš příliš daleko, víš.“ Šeptala jsem, co kdyby Charlie nebyl tak docela ponořený do zápasu. „Já se pře-

ce už nepotřebuju nikam hlásit. Přijali mě na Aljašku. Můžu si dovolit zaplatit skoro celý první semestr. Je to stejně dobré alibi jako každé jiné. Není potřeba vyhazovat fůru peněz, bez ohledu na to, čím jsou.“

Jeho obličej napjal bolestný pohled. „Bello –“

„Nezačínej. Uznávám, že to všechno musím podstoupit kvůli Charliemu, ale oba víme, že na podzim vůbec nebudu schopná chodit do školy. Být kdekoliv blízko k lidem.“

Měla jsem jen útržkovitou povědomost o tom, jak bude vypadat těch prvních několik let, až se ze mě stane nový upír. Edward nikdy nezacházel do detailů – nebylo to jeho oblíbené téma –, ale já jsem věděla, že to není nic pěkného. Sebeovládání byla zjevně dovednost, která se musí poctivě cvičit. Žádné studium tudíž nepřipadalo v úvahu, snad kromě korespondenčních kurzů.

„Myslel jsem, že o termínu stále ještě není rozhodnuto,“ připomněl mi Edward tiše. „Semestr nebo dva na vysoké by se ti mohly líbit. Je mnoho lidských zkušeností, které jsi ještě nepoznala.“

„K těm se dostanu později.“

„Později už to nebudou *lidské* zkušenosti. Nikdy už z tebe nebude moct být člověk, Bello.“

Povzdechla jsem si. „Pokud jde o termín, musíš být rozumný, Edwarde. Je to příliš nebezpečné, nemůžeme si zahrávat.“

„Žádné nebezpečí zatím nehrozí,“ stál si na svém.

Rozzlobeně jsem se na něj podívala. Žádné nebezpečí nehrozí? Jistě. Jenom je tu jedna sadistická upírka, která se snaží pomstít smrt svého druhu tím, že mě zabije, pokud možno nějakým pomalým a mučivým způsobem. Proč si s Victorií dělat hlavu? A ještě jsou tu Volturiovi – upíří královská rodina s malou armádou upírůch válečníků –, kteří trvají na tom, aby moje srdce tak či tak co nejdříve dotlouklo, protože lidé nesmějí vědět, že upíři existují. Správně. Není žádný důvod k panice.

Přestože Alice se měla na pozoru – Edward se spoléhal na její neskutečně přesné vidění budoucnosti, které nás bude dopředu varovat –, bylo šílenství něco riskovat.

Navíc tuhle hádku už jsem vyhrála. Datum mé proměny bylo prozatím stanoveno na dobu krátce po závěrečných zkouškách, do kterých zbývalo už jenom pár týdnů.

Žaludkem mi projel ostrý záškub nevolnosti, když jsem si uvědomila, jak krátká je to vlastně doba. Samozřejmě ta proměna byla nutná – a byla klíčem k tomu, co jsem si na světě přála nejvíc –, ale svíralo mě u srdce, když jsem pomyslela na Charlieho, který seděl vedle v pokoji a díval se na zápas jako každý druhý večer. A na maminku Renée, která je daleko od sud na slunné Floridě a která mě stále zve, abych s ní a s jejím novým manželem strávila léto u moře. A na Jacoba, který na rozdíl od mých rodičů bude přesně vědět, co se děje, až zmizím na nějakou hodně vzdálenou školu. I kdyby moji rodiče dlouho neměli žádné podezření, i kdyby se mi dařilo odkládat návštěvy a vymlouvat se, že cesta je drahá, že toho mám ve škole hodně nebo že jsem zrovna nemocná, Jacob bude znát pravdu.

Pomyšlení na to, jak se Jacob určitě bude stavět na odpor, na chvíli zastínilo každou další bolest.

„Bello,“ zašeptal Edward a obličej se mu zkrivil, když v mé tváři vyčetl zármutek. „Není kam spěchat. Nedovolím, aby ti někdo ublížil. Můžeš si vzít tolik času na rozmyšlenou, kolik budeš chtít.“

„Ale já si chci pospíšet,“ zašeptala jsem a slabě se pousmála ve snaze obrátit to v žert. „Já už taky chci být příšera.“

Zaťal zuby. „Nemáš ponětí, co to říkáš,“ procedil. Najednou hodil zvlhlé noviny na stůl mezi nás. Prstem se zabodl do titulku na přední straně:

UMÍRÁČEK ZVONÍ DÁL,

POLICIE SE OBÁVÁ ŘÁDĚNÍ GANGU

„Co to s tím má co společného?“

„S příšerami nejsou žádné žerty, Bello.“

Podívala jsem se znovu na titulek a pak jsem vzhlédla do jeho tvrdých očí. „Tohle... dělá *upír*?“ zašeptala jsem.

Nevesele se usmál. Jeho hlas byl tichý a chladný. „Byla bys překvapená, Bello, jak často stojí našinci za všemi hrůzami ve

vašich lidských zprávách. Snadno to poznáš, když víš, co hledat. Ten článek tady dává tušit, že v Seattlu volně pobíhá novorozený upír. Krvežíznivý, divoký, který se nedovede ovládat. Jako jsme byli my všichni.“

Sklopila jsem pohled zase k novinám, abych se mu nemusela podívat do očí.

„Pár týdnů už tu situaci sledujeme. Má to všechny příznaky – neobvyklá zmizení, vždycky v noci, nedbale uklizené mrtvoly, nedostatek dalších důkazů... Ano, dělá to někdo úplně nový. A zdá se, že za něj nikdo nechce převzít odpovědnost...“ Zhluboka se nadechl. „No, to není náš problém. Ani bychom té situaci nevěnovali pozornost, kdyby se to nedálo tak blízko od domova. Jak jsem řekl, tohle se děje pořád. Existence příšer vede k příšerným důsledkům.“

Snažila jsem se nevidět v článku jména, ale vyskakovala z ostatního textu, jako kdyby byla vytištěna tučným písmem. Jména pěti lidí, jejichž životy byly zmařené, jejichž rodiny po nich teď truchlily. Čist konkrétní jména bylo něco jiného, než když člověk uvažuje o vraždách v abstraktní rovině. Maureen Gardinerová, Geoffrey Campbell, Grace Raziová, Michelle O'Connellová, Ronald Albrook. Ti lidé měli rodiče a děti, přátele, zvířata, práci, naděje a plány, vzpomínky a budoucnost...

„U mě to takové nebude,“ zašeptala jsem si napůl pro sebe. „Nedovolíš, aby se něco takového stalo. Budeme žít v Antarktidě.“

Edward si pohrdlivě odfrkl, aby prolomil napětí. „Tučňáci. Paráda.“

Roztřeseně jsem se zasmála a odstrčila noviny, abych se nemusela dívat na ta jména; s hlasitým plesknutím spadly na zem. Samozřejmě, že Edward se bude ohlížet i na lovecké možnosti. On a všichni z jeho „vegetariánské“ rodiny – věrni svému rozhodnutí zachovávat lidské životy – nejradši lovili velké šelmy, když se potřebovali nasytit. „Takže na Aljašku, jak jsme si naplánovali. Jenom někam mnohem dál než do Jeanu – někam, kde je hojnost grizzlyů.“

„To je lepší,“ souhlasil. „Jsou tam taky polární medvědi. Velmi divocí. A vlci tam narůstají do slušných rozměrů.“

Spadla mi brada a hlasitě jsem vydechla.

„Co se děje?“ zeptal se. Než jsem se mohla vzpamatovat, pochopil a celé jeho tělo jako by zkamenělo. „Aha. No tak čert vem vlky, jestli tě ta představa uráží.“ Jeho hlas byl upjatý, odměřený, ramena měl ztuhlá.

„Byl to můj nejlepší přítel, Edwarde,“ zašeptala jsem. Bolelo to, používat minulý čas. „Samozřejmě, že mě ta představa uráží.“

„Prosím tě promiň, nemyslel jsem to tak,“ omlouval se stále velmi formálně. „Neměl jsem to říkat.“

„S tím se netrap.“ Pozorovala jsem svoje ruce na stole, zatáté v pěst.

Oba jsme chvíli mlčeli, pak mi dal studený prst pod bradu a pozvedl mi hlavu. Podíval se na mě o něco něžněji.

„Promiň. Vážně.“

„Já vím. Vím, že to není to samé. Neměla jsem se urážet. Jenomže... no, já jsem zrovna myslela na Jacoba, než jsi přišel,“ zaváhala jsem. Jeho hnědé oči o trošičku ztmavly, kdykoliv jsem řekla Jacobovo jméno. Můj hlas nabral prosebný tón. „Charlie říkal, jak to má Jake teď těžké. Trpí, a... je to moje vina.“

„Neudělala jsi nič špatného, Bello.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Musím to urovnat, Edwarde. To mu dlužím. A pak, je to jedna z Charlieho podmínek, takže –“

Jeho obličej při těch slovech změnil výraz, zatvrdil se, takže Edward vypadal zase jako socha.

„Víš, že nepřipadá v úvahu, abys byla s vlkodlakem bez ochrany, Bello. A kdyby někdo z nás vkročil na jejich území, porušil by smlouvu. Chceš snad začít válku?“

„Samozřejmě, že nechci!“

„Pak už vážně nemá cenu se o tom dál bavit.“ Spustil ruku a podíval se stranou, aby našel jiné téma k hovoru. Pohledem se zastavil u něčeho za mnou a usmál se, ačkoliv mu v očích zůstával ten obezřetný výraz.

„Jsem rád, že se Charlie rozhodl pustit tě ven – zoufale si potřebuješ dojít do knihkupectví. Nemůžu uvěřit, že už zase čteš *Na Větrné hůrce*. Copak to ještě neumíš zpaměti?“

„Ne všichni máme fotografickou paměť,“ opáčila jsem úsečně.

„Ať máš fotografickou paměť nebo ne, nechápu, co se ti na tom líbí. Hrdinové toho románu jsou příšerní lidé, kteří si navzájem ničí život. Nevím, jak se Heathcliff a Katka mohli dostat do jedné řady s páry jako Romeo a Julie nebo Elizabeth Bennetová a pan Darcy. To není příběh o lásce, ale o nenávisti.“

„Máš podivné názory na klasiku,“ odsekla jsem.

„Možná je to tím, že na mě starobylost nedělá dojem.“ Usmál se, evidentně spokojený, že mě rozptýlil. „Ale upřímně, proč to čteš pořád dokola?“ V jeho očích se teď zračil skutečný zájem, snažil se – jako už mnohokrát – přijít na kloub složitým pochodům mé mysli. Natáhl ruku přes stůl a vzal mi obličej do dlaně. „Co tě na tom tak přitahuje?“

Jeho upřímná zvědavost mě odzbrojila. „Nevím jistě,“ odpověděla jsem a snažila se udržet pohromadě myšlenky, které jeho pohled nevědomky tříštil. „Myslím, že jistá nevyhnutelnost. Jak je nic nedokáže rozdělit – ani její sobectví, ani jeho zloba, a nakonec ani smrt...“

Tvářil se zamyšleně, když uvažoval nad mými slovy. Po chvíli se laškovně usmál. „Pořád si myslím, že by to byl lepší příběh, kdyby aspoň jeden z nich měl nějakou dobrou vlastnost, která by vše napravila.“

„Řekla bych, že o to tam asi jde,“ nesouhlasila jsem. „Jedinou dobrou vlastností je jejich láska.“

„Doufám, že ty máš víc rozumu, než se zamilovat do někoho tak... zkaženého.“

„Tak na to už je trochu pozdě, přemýšlet o tom, do koho se zamiluju,“ podotkla jsem. „Ale řekla bych, že i bez předchozího varování jsem si poradila docela dobře.“

Tiše se zasmál. „Jsem rád, že si to myslíš.“

„No, já zase doufám, že ty máš dost rozumu na to, aby sis nepouštěl k tělu někoho tak sobeckého. Skutečným zdrojem všech potíží je Kateřina, ne Heathcliff.“

„Dám si pozor,“ ujistil mě.

Vzdychla jsem. Uměl tak dobře odvádět mou pozornost.

Položila jsem si ruku přes tu jeho, kterou mi držel tvář.
„Potřebuju se s Jacobem vidět.“

Zavřel oči. „Ne.“

„Opravdu to vůbec není nebezpečné,“ řekla jsem znovu prosebně. „Dřív jsem v La Push trávila celé dny a vlkodlaků tam byla spousta, a nikdy se mi nic nestalo.“

Ale udělala jsem chybu; hlas se mi na konci zachvěl, protože jsem si při těch slovech uvědomila, že říkám lež. Nebyla pravda, že se *nikdy* nic nestalo. Krátký záblesk vzpomínky – ohromný šedý vlk přikrčený ke skoku, který na mě cení zuby jako tesáky – až se mi dlaně zpotily z té paniky, která se mi vybavila.

Edward slyšel, jak se mi zrychlil tlukot srdce, a přikývl, jako kdybych tu lež přiznala nahlas. „Vlkodlaci jsou nestálí. Lidem v jejich blízkosti se může stát nehoda. Někdy i smrtelná.“

Chtěla jsem to popřít, ale v duchu se mi vybavil další obraz. Viděla jsem před sebou kdysi krásný obličej Emily Youngové, nyní znetvořený třemi temnými jizvami, které se táhly od koutku pravého oka a zanechávaly její ústa navždy zkroucená do jednostranného úšklebku.

Čekal, nemilosrdně vítězoslavný, až znovu najdu hlas.

„Ty je neznáš,“ zašeptala jsem.

„Znám je líp, než si myslíš, Bello. Já jsem tu posledně byl.“

„Posledně?“

„Asi tak před sedmdesáti lety jsme se začali potkávat s vlky... Zrovna jsme se usadili blízko Hoquiamu. To bylo předtím, než se k nám přidali Alice s Jasperem. Nás byla přesila, ale oni by s námi stejně chtěli bojovat, kdyby nebylo Carlislea. Tomu se totiž podařilo přesvědčit Ephraima Blacka, že můžeme žít vedle sebe, a nakonec jsme uzavřeli příměří.“

Jméno Jacobova pradědečka mě vylekalo.

„Mysleli jsme, že ta linie s Ephraimem vymřela,“ zamumlal Edward; vypadalo to, jako kdyby si mluvil pro sebe. „Že se ta

genetická odchylka, která transmutaci umožňovala, prostě ztratila...“ Odmlčel se a vyčítavě se na mě podíval. „Ta tvoje smůla jako by s každým dnem sílila. Uvědomuješ si, že ta tajemná síla, kterou k sobě jako magnet neochvějně přitahuješ všechna smrtelná nebezpečí, byla tak mocná, že přivolala k životu smečku zmutovaných psů, kteří by jinak vyhyli? Kdybychom tu tvou smůlu dokázali zavřít do láhve, měli bychom v ruce zbraň hromadného ničení.“

Toho rýpnutí jsem si nevšimla, protože mou pozornost zaujala jeho teze – fakt to myslel vážně? „Ale *já* jsem je k životu nepřivolala. Copak ty to nevíš?“

„Co bych měl vědět?“

„Moje smůla s tím vůbec nesouvisela. Vlkodlaci se vrátili, protože se vrátili upří!“

Edward na mě překvapeně zíral, tělo jako by mu zkameňelo.

„Jacob mi vyprávěl, že když se tu tvoje rodina usadila, věci se daly do pohybu. Nenapadlo mě, že to nevíš...“

Přimhouřil oči. „Tohle si tedy myslíš?“

„Edwarde, vždyť se podívej na fakta. Před sedmdesáti lety jste sem přišli a objevili se vlkodlaci. Teď jste se vrátili, a vlkodlaci se objevili znovu. Myslíš, že je to shoda náhod?“

Zamrkal a rozzlobený pohled ho opustil. „Carlislea bude tahle teorie zajímat.“

„Teorie,“ ušklíbla jsem se.

Na chvíli se odmlčel a díval se z okna na déšť; tušila jsem, že přemýšlí nad tím, že vlivem přítomnosti jeho rodiny se místní usedlíci mění v obrovské psy.

„Je to zajímavé, ale ne zcela rozhodující,“ zamumlal po chvíli. „Na situaci se tím nic nemění.“

Dovedla jsem si to snadno přeložit: žánní vlkodlačí kamarádi. Věděla jsem, že s Edwardem musím mít trpělivost. Nešlo o to, že by byl umanutý, šlo jenom o to, že *nechápal*. Neměl ponětí, kolik dlužím Jacobu Blackovi – mnohokrát jsem mu vděčila nejen za svůj život, ale pravděpodobně také za zdravý rozum.

Nechtěla jsem o té prázdné době s nikým mluvit, zvláště ne s Edwardem. Svým odchodem se jenom snažil mě chránit, zachránit mou duši. Nedávala jsem mu za vinu všechny ty hlouposti, které jsem v jeho nepřítomnosti prováděla, ani za bolest, kterou jsem trpěla.

On ano.

Takže budu muset pečlivě volit slova, abych mu to vysvětlila.

Vstala jsem a obešla stůl. Rozevřel náruč, abych si mu sedla na klín, a já jsem se uvelebila v jeho studeném kamenném objetí. S pohledem sklopeným na jeho ruce jsem promluvila.

„Prosím tě, chvíličku mě poslouchej. Tohle je daleko důležitější, než že jsem si zamanca navštívit starého kamaráda. Jacob *trpí*.“ Hlas se mi při tom slově zlomil. „Musím se pokusit pomoci mu – nemůžu se na něj teď vykašlat, když mě potřebuje. Jenom proto, že neběhá po světě vždycky jenom jako člověk... Víš, on tady byl pro mě, když jsem sama... měla pocit, že snad ani nejsem člověk. Ty nevíš, jaké to bylo...“ Zaváhala jsem. Edwardovy objímající paže se napjaly; ruce měl zaťaté do pěstí, až mu vystupovaly šlachy. „Kdyby mi Jacob tenkrát nepomohl... Nejsem si jistá, co by ze mě zbylo, až by ses vrátil domů. Dlužím mu víc než jen nějakou návštěvu, Edwarde.“

Opatrně jsem se mu podívala do tváře. Měl zavřené oči a napínal čelist.

„Nikdy si neodpustím, že jsem od tebe odešel,“ zašeptal. „Ani kdybych žil sto tisíc let.“

Vzala jsem do dlaní jeho studený obličej a čekala. Nakonec se povzdechem otevřel oči.

„Jenom ses snažil udělat správnou věc. A kdyby šlo o někoho jiného, a ne o takového blázna, jako jsem já, určitě by to vyšlo. A navíc, teď už jsi tady. Na tom jediném záleží.“

„Kdybych neodešel, nemusela bys riskovat život hledáním útěchy u *psa*.“

To slovo se mi vůbec nelíbilo. U Jacoba jsem byla zvyklá na všechny ty jeho pohrdlivé nadávky – *pijavice*, *parazit*... Edwardovým sametovým hlasem to znělo o poznání hruběji.

„Já nevím, jak ti to mám povědět,“ řekl Edward smutně. „Asi ti to bude připadat kruté. Ale jednou už jsem tě málem ztratil. Vím, jaké to je, myslet si, že už tě nikdy nevidím. Já prostě *nehodlám* tolerovat nic nebezpečného.“

„V tomhle mi musíš důvěřovat. Nic se mi nestane.“

Jeho obličej se zase stáhl bolestí. „Prosím tě, Bello,“ zašeptal.

Dívala jsem se do jeho náhle planoucích zlatých očí. „Oč prosíš?“

„Prosím tě, udělej mi to k vůli. Drž se stranou ode všeho nebezpečí. Já sám se vynasnažím, abych tě ochránil, ale oceňil bych malou pomoc.“

„Zpracuju na tom,“ zamumlala jsem.

„Máš představu, jak jsi pro mě důležitá? Tušíš vůbec, jak moc tě miluju?“ Přitáhl si mě pevněji na tvrdou hrud' a mou hlavu si položil pod bradu.

Přitiskla jsem rty na jeho sněhově studený krk. „Vím, jak moc miluju já *tebe*,“ odpověděla jsem.

„Srovnáváš jeden mrňavý stromeček s celým lesem.“

Zvedla jsem oči v sloup, ale on to neviděl. „To sotva.“

Políbil mě na temeno a vzdychl.

„Žádní vlkodlaci.“

„S tím se nesmírím. Musím Jacoba vidět.“

„Pak mě donutíš k tomu, abych ti v tom zabránil.“

Z jeho hlasu bylo znát, že nepochybuje o tom, že by se mu to podařilo.

Ani já jsem nepochybovala.

„To se ještě uvidí,“ zkusila jsem blafovat. „Pořád je to můj přítel.“

Měla jsem najednou dojem, že Jacobův vzkaz v kapse váží nejmíň pět kilo. Slyšela jsem ta napsaná slova, jako by je říkal sám a jako by se shodoval s Edwardem – že se to ve skutečnosti už nikdy nestane.

Tím se ale nic nemění. Promiň.

2. VYTÁČKA

Když jsem šla po hodině španělštiny do jídelny, cítila jsem zvláštní rozjařenost, a nebylo to jenom z toho, že jsem se držela za ruku s nejdokonalejším člověkem na planetě, ačkoliv to k tomu určitě přispělo.

Možná to bylo vědomím, že jsem si odkroutila trest a že jsem znovu na svobodě.

Nebo to konkrétně se mnou nemělo vůbec nic společného. Možná to bylo tou atmosférou volnosti, která se vznášela nad celým kampusem. Školní rok se chýlil ke konci a ve vzduchu bylo cítit znatelné vzrušení, obzvláště pro ty, kdo byli v posledním ročníku.

Svoboda byla tak blízko, že se dala nahmatat, ochutnat. Její stopy byly všude. Nejrůznější plakáty se shlukovaly na stěnách jídelny a odpadkové koše se oblékaly do barevných sukni z přetékajících letáků: výzvy k nákupu ročenek, ročníkových prstenů a oznámení; konečné termíny objednání hábitů, baretů a střapců na závěrečný ceremoniál; neonově svítivé letáčky – kampaně prváků pro volby třídních zástupců; zlověstné, růžemi ověncené upoutávky na letošní závěrečnou slavnost. Velký ples se měl konat o nadcházejícím víkend, ale já jsem měla Edwardův neprůstřelný slib, že už to nebudu muset znovu absolvovat. *Tuhle* lidskou zkušenost už jsem si odbyla.

Ne, musela to být moje vlastní svoboda, která mě dneska nadlehčovala. Konec školního roku ve mně nevyvolával takovou radost jako v ostatních studentech. Spíš nervozitu, tak silnou, až se mi dělalo špatně, kdykoliv jsem si na to vzpomněla. Snažila jsem se na to *nemyslet*.

Ale bylo těžké všudypřítomnému tématu uniknout, když ho všichni měli plnou hlavu.

„Už jsi rozeslala oznámení?“ zeptala se Angela, když jsme se s Edwardem posadili u našeho stolu. Místo obvyklého hladkého účesu měla světle hnědé vlasy stažené do nepořádného ohonu a v očích lehce vytřeštěný výraz.

Byli tam už i Ben s Alicí, seděli vedle Angely každý z jedné strany. Ben se skláněl nad komiksem, brýle mu klouzaly po úzkém nose. Alice si úkosem měřila můj nudný outfit – džíny a tričko –, až jsem znejistěla. Pravděpodobně kula plány na další proměnu. Povzdechla jsem si. Můj lhostejný vztah k módě jí byl neustálým trnem v oku. Kdybych to dovolila, s radostí by mě denně oblékala – možná i několikrát v průběhu dne – jako nějakou přerostlou trojrozměrnou vystřihovací panenku.

„Ne,“ odpověděla jsem Angele. „Ono to vlastně ani není třeba. Renée ví, kdy dělám zkoušky. A komu jinému bych to měla dát vědět?“

„A co ty, Alice?“

Alice se usmála. „Já mám všechno hotovo.“

„To máš štěstí.“ Angela si povzdechla. „Moje máma má tisíc bratranců a sestřenic a čeká, že všem budu adresu nadepisovat ručně. Uženu si z toho zánět karpálního tunelu. Už to nemůžu dál odkládat a jenom se toho děším.“

„Pomůžu ti,“ nabídla jsem se. „Jestli ti ovšem nevadí můj příšerný rukopis.“

To by se Charliemu líbilo. Koutkem oka jsem viděla, jak se Edward usmál. Jemu se to určitě také líbilo – že plním Charlieho podmínky, aniž bych do toho zatahovala vlkodlaky.

Angele se viditelně ulevilo. „To je od tebe moc hezké. Přijdu k vám, kdykoliv budeš chtít.“

„Vlastně, já bych radši přišla k vám, jestli to nevadí – už mi to doma leze krkem. Charlie mě včera večer propustil z domácího vězení,“ oznamovala jsem tu dobrou novinu s úsměvem.

„Vážně?“ zaradovala se Angela a její něžné hnědé oči se rozzářily. „Myslela jsem, že jsi říkala, že budeš zavřená na doživotí.“

„Jsem překvapenější než ty. Byla jsem si jistá, že budu muset přinejmenším dodělat školu, než mě pustí.“

„No, to je skvělé, Bello! Budeme to muset zajít někam oslavit.“

„To je výborný nápad, půjdu moc ráda.“

„Co podnikneme?“ přemítala Alice a obličej se jí rozjasnil, když začala uvažovat o možnostech. Aliciny představy byly obvykle na můj vkus příliš velkolepé, a i teď jsem jí jasně viděla na očích, že neplánuje žádnou maličkost.

„Ať máš za lubem cokoliv, Alice, pochybuju, že na to míra mé svobody bude stačit.“

„Svoboda je prostě svoboda, no ne?“ nedala se odbýt.

„Jsem si jistá, že stále existují hranice, které nesmím překročit – jako například hranice Spojených států.“

Angela s Benem se zasmáli, ale Alice se zaškaredila a bylo vidět, že je opravdu zklamaná.

„Tak co budeme dělat dneska večer?“ naléhala dál.

„Nic. Hele, nechme to pár dní být, abychom měly jistotu, že Charlie nežertoval. A stejně se zítra musí do školy.“

„Tak to tedy oslavíme o víkendu.“ Alicino nadšení prostě nic nedokázalo potlačit.

„Jasně,“ přitakala jsem a doufala, že ji tím uchlácholím. Věděla jsem, že nechci podnikat nic příliš daleko od domova; bude bezpečnější jít na Charlieho pomalu. Dát mu šanci ocenit, že se chovám opravdu jako dospělá a že mi může důvěřovat. Pak teprve můžu požadovat nějaké výhody.

Angela s Alicí se začaly bavit o možnostech; Ben odsunul komiks stranou a připojil se k jejich rozhovoru. Moje pozornost polevila. S nepříjemným překvapením jsem zjistila, že mi pomýšlení na nově nabytou svobodu už nepřipadá tak báječné, jako tomu bylo ještě před chvílkou. Zatímco ti tři diskutovali, co by se dalo podniknout v Port Angeles nebo možná v Hoquiamu, začala se mě zmocňovat rozmrzelost.

Netrvalo dlouho určit, z čeho moje nespokojenost pramení.

Od chvíle, kdy jsem se rozloučila s Jacobem Blackem v lese u nás za domem, nepřestala mě pronásledovat jedna nepříjemně dotěrná představa. Objevovala se mi v myšlenkách v pravidelných intervalech jako nějaký otravný budík, který zvoní každou půlhodinu, a zaplnila mi hlavu vzpomínkou na

Jacobův bolestně stažený obličej. To byla totiž poslední vzpomínka, kterou jsem na něj měla.

Když se teď ta protivná představa zase vynořila, přesně jsem poznala, proč jsem nespokojená se svou svobodou. Protože byla neúplná.

Jistě, mohla jsem si jít, kam se mi zachce – ale ne do La Push; mohla jsem dělat, co se mi zachce – ale ne jít navštívit Jacoba. Zamračila jsem se na stůl. Musí přece existovat nějaká střední cesta.

„Alice? Alice!“

Angelin hlas mě vytrhl ze zamyšlení. Mávala rukou před Aliciným bledým obličejem a očima upřenýma do prázdna. Tenhle Alicin výraz jsem znala – když jsem ho viděla, po každé se mi tělo roztráslou panickou hrůzou. Ten prázdný pohled v jejích očích mi říkal, že nevidí obyčejný výjev z oběda ve školní jídelně jako všichni kolem, ale něco jiného, co je však svým způsobem stejně skutečné. Něco, co přichází, co se brzy stane. Cítila jsem, že by se ve mně krve dořezal.

Pak se Edward zasmál, velmi přirozeným, uvolněným smíchem. Angela s Benem se na něj podívali, ale já jsem měla oči stále upřené na Alici. Ta najednou nadskočila, jako kdyby ji pod stolem někdo kopl.

„Nechtěla by sis dát šlofíčka, Alice?“ dobíral si ji Edward.

Alice byla zase sama sebou. „Promiň, asi jsem se v duchu někam zatoulala.“

„Zatoulat se v duchu je lepší než mít před sebou ještě dvě hodiny ve škole,“ poznamenal Ben.

Alice se vrátila k rozhovoru s větším zápalem než předtím – až příliš horlivě. Najednou jsem viděla, že se pohledem střetla s Edwardem, jenom na chvíličku, a pak se podívala zpátky na Angelu, než si toho mohl kdokoliv všimnout. Edward mlčel a nepřítomně si pohrával s pramenem mých vlasů.

Netrpělivě jsem čekala na příležitost zeptat se Edwarda, co Alice v duchu viděla, ale odpoledne uběhlo, aniž bychom byli aspoň minutu o samotě.

Připadalo mi to divné, skoro jako by to bylo schválně. Cestou z jídelny Edward zvolnil krok, aby mohl jít s Benem, a bavil se s ním o nějakém úkolu, i když já jsem věděla, že už ho má dávno hotový. O přestávkách do toho taky vzdycky něco přišlo, ačkoliv obvykle jsme pro sebe mívali pár minut. Když se ozvalo poslední zvonění, Edward se začal bavit s Mikem Newtonem – zrovna s Mikem! – a povídali si celou cestu až k parkovišti. Edward mě táhl za ruku za sebou.

Celá zmatená jsem poslouchala, jak Mike odpovídá na Edwardovy neobvykle přátelské otázky. Vypadalo to, že Mike má nějaké potíže s autem.

„... a to jsem tu baterku zrovna vyměnil,“ vykládal Mike. Obezřetně střílel pohledem dopředu a zase zpátky k Edwardovi. Byl překvapený stejně jako já.

„A nebudou to kabely?“ nadhodil Edward.

„Možná. Já o autech vážně nic nevím,“ přiznal Mike. „Potřebuju někoho, kdo by se na to podíval, ale nemůžu si dovolit vzít auto do servisu.“

Otevřela jsem pusou, abych se nabídla, že znám jednoho mechanika, a pak jsem ji zase zavřela. Můj mechanik měl poslední dobou napilno – běhal totiž po lese jako obrovský vlk.

„Já o tom něco vím – mohl bych se na to kouknout, kdybys chtěl,“ nabídl se Edward. „Jenom musíš počkat, až hodím Alici s Bellou domů.“

Oba jsme na Edwarda zírali s otevřenou pusou.

„Ehm... díky,“ zamumlal Mike, když se vzpamatoval. „Ale musím do práce. Možná jindy.“

„Jak budeš chtít.“

„Zatím čau.“ Mike nastoupil do auta a nevěřicně kroutil hlavou.

Edwardovo volvo stálo jen o dvě auta dál. Alice už seděla uvnitř.

„Co to bylo?“ zamumlala jsem, když mi Edward otevíral dveře na mé straně.

„Jen jsem chtěl být užitečný,“ odpověděl nenučeně.

Alice, která čekala na zadním sedadle, pak začala drmolit obrovskou rychlostí.

„Nejsi zase až *tak* dobrý mechanik, Edwarde. Radši bys měl poprosit Rosalii, aby se na to večer podívala, aby ses neshodil, kdyby se Mike náhodou rozhodl, že si od tebe nechá pomoci, víš. Ne že by nebylo legrační koukat, jak se tváří, kdyby mu na pomoc přišla *Rosalie*. Ale vzhledem k tomu, že Rosalie má být údajně na vysoké na druhém konci Států, myslím, že to není nejlepší nápad. Škoda. I když na druhou stranu si říkám, že na Mikovo auto budeš asi stačit i ty. Nestačíš jenom na ty vychytané italské sportáky. A když mluvíme o Itálii a sportácích, které jsem tam ukradla, pořád mi dlužíš žluté porsche. Nevím, jestli se mi chce čekat až do Vánoc...“

Po chvíli jsem přestala poslouchat, vypnula jsem a její rychlý hlas už jsem vnímala jen jako vzdálené bzučení.

Připadalo mi, že se Edward snaží vyhýbat mým otázkám. Fajn. Brzy se mnou bude o samotě. Je to jenom otázka času.

Zdalo se, že Edward si to také uvědomuje. Jako obvykle Alici vysadil u odbočky na příjezdovou cestu k nim domů, i když tentokrát jsem tak nějak očekávala, že ji zaveze až ke dveřím a doprovodí ji dovnitř.

Alice mu při vystupování vrhla významný pohled do očí. Edward se zdál naprosto v pohodě.

„Tak zatím,“ řekl. A pak úplně nezatelně pokývl.

Alice se otočila a zmizela mezi stromy.

Mlčky otočil auto a zamířil zpátky do Forks. Vyčkávala jsem a říkala si, jestli o tom začne mluvit sám. Nezačal, a to ve mně vzbudilo nejistotu. Co to Alice dnes u oběda viděla? Něco, o čem mi nechtěl říct. Lámala jsem si hlavu, proč by přede mnou měl mít nějaké tajemství. Asi bude lepší předem se připravit a pak se teprve zeptat. Nechtěla jsem panikařit, aby si nemyslel, že to nezvládnou, ať to bude cokoli.

Takže jsme oba mlčeli, dokud jsme nezastavili u nás za domem.

„Dneska moc úkolů nemáš,“ poznamenal.

„Mmm,“ souhlasila jsem.

„Myslíš, že zase můžu chodit dovnitř?“

„Charlie nevyváděl, když jsi mě ráno vyzvedával do školy.“

Ale byla jsem si jistá, že se Charlie rychle dostane do špatné nálady, když přijede domů a najde tam Edwarda. Možná bych měla uvařit něco extra speciálního k večeři.

Uvnitř jsem zamířila ke schodům a Edward šel za mnou. Natáhl se na mou postel a zíral z okna. Tvářil se, že si mojí popudlivosti není vědom.

Uklidila jsem si tašku a zapnula počítač. Čekal tam na mě nezodpovězený e-mail od maminky, a když jí neodepíšu včas, bude se děsit, co se mi stalo. Čekala jsem, až můj sešlý počítač se supěním naskočí; prsty jsem vytukávala na desku stolu neklidné staccato.

Edward mi na ně náhle položil ruku, abych přestala.

„Nejsi dneska nějaká netrpělivá?“ zamručel.

Vzhledla jsem k němu s úmyslem pronést sarkastickou poznámku, ale jeho obličej byl blíž, než jsem čekala. Vpíjel se do mě zlatavým pohledem a na pootevřených rtech jsem cítila jeho studený dech. Na jazyku se mi rozplývala známá vůně.

Najednou jsem si nedokázala vzpomenout na tu chytrou odpověď, kterou jsem mu chtěla dát. Nemohla jsem si vzpomenout ani na to, jak se jmenuju.

Nedal mi šanci se vzpamatovat.

Kdyby bylo po mém, strávila bych většinu času líbáním s Edwardem. V životě jsem nezakusila nic, co by se dalo srovnat s pocitem, který se mě zmocňoval, když se jeho studené, mramorově tvrdé, ale přesto tak něžné rty pohybovaly v souhře s mými.

Nestávalo se často, aby bylo po mém.

Takže mě trochu překvapilo, když mi zajel prsty do vlasů a přitiskl si můj obličej k svému. Ovinula jsem mu paže kolem krku a jenom mě mrzelo, že nejsem silnější – tak silná, abych ho v tom objetí mohla uvěznit. Jednou rukou mi přejel po zádech a přitiskl si mě pevněji na kamennou hrud. I přes svetr byla jeho kůže tak studená, až jsem se roztrásla –

byla jsem rozechvělá rozkoší a štěstím, ale pro něj to byl signál, aby mě nedržel tak pevně.

Věděla jsem, že mám asi tři vteřiny, než si povzdychne, obratně se mi vykrotí a prohodí něco o tom, že na jedno odpoledne už jsme s mým životem riskovali až dost. Abych tedy svou poslední chvilku co nejlépe využila, přitiskla jsem se blíž, jako bych s ním chtěla splynout. Špičkou jazyka jsem objížděla tvar jeho spodního rtu; byl dokonale hladký, jako vyleštěný, a ta *chut'* –

Odtáhl mi obličej a snadno se vymanil z mého objetí – pravděpodobně si ani neuvědomoval, že jsem ho držela veškerou svou silou.

Uchichtl se, byl to takový tichý, hrdelní zvuk. Oči mu svítily vzrušením, které tak přísně držel na uzdě.

„Ach, Bello.“ povzdechl si.

„Měla bych říct, že je mi to líto, ale není.“

„A mně by mělo být líto, že ti to není líto, ale taky není. Asi bych si měl jít sednout na postel.“

Trochu omámeně jsem vydechla. „Když myslíš, že je to nutné...“

Věnoval mi pokřivený úsměv a vykrotil se mi.

Párkrát jsem zavrtěla hlavou ze strany na stranu, abych přišla na jiné myšlenky, a pak jsem se otočila zpátky k počítači. Už byl celý zahřátý a bručel. No, ani tak nebručel, jako spíš sténal.

„Řekni Renée, že ji pozdravuju.“

„Jasně.“

Pročítala jsem mamčin e-mail a tu a tam jsem vrtěla hlavou nad některými ztřeštěnostmi, které zase provedla. Byla jsem stejně pobavená a zděšená, jako když jsem tohle četla poprvé. To bylo mé matce tak podobné, že zapomene, jak ji paralyzuje strach z výšek, a vzpomene si na to až ve chvíli, když už je připoutaná k instruktorovi s padákem na zádech a chystají se k seskoku. Trochu jsem se zlobila, že Phil, který už byl jejím manželem skoro dva roky, tohle dovolil. To já bych na ni lépe dohlížela. Na rozdíl od něj jsem ji znala jako své boty.

Musíš jim konečně dovolit, aby si žili po svém, připomněla jsem si. Musíš je nechat, aby vedli svůj vlastní život...

Já jsem většinu života strávila staráním se o Renée, trpělivě jsem jí bránila provádět ty nejbáznivější plány a dobrosrdečně jsem snášela ty, které jsem jí nedovedla vymluvit. Vždycky jsem byla k mamince shovívavá, pobaveně, dokonce trochu blahosklonně jsem sledovala její počínání. Viděla jsem tu hromadu jejích chyb a omylů a v duchu jsem se smála. Roztržitá Renée.

Byla jsem úplně jiná než moje matka. Přemýšlivá a obezřetná. To já jsem z nás dvou byla ta zodpovědná, ta dospělá. Tak jsem se viděla, tak jsem se znala.

Krev mi po tom Edwardově polibku stále ještě bušila ve spáncích, ale nemohla jsem si nevzpomenout na matčinu chybu, která nejméně změnila její život. Jako pošetilá romantická dívka se vdala hned po střední škole za muže, kterého sotva znala, a o rok později přivedla na svět mě. Vždycky mě ujišťovala, že toho nikdy nelitovala, že jsem byla nejlepší dar, jaký kdy od života dostala. A přesto do mě hustila pořád dokola – rozumní lidé neberou manželství na lehkou váhu. Zralí lidé napřed vystudují vysokou školu a začnou kariéru, a až pak začínají navazovat nějaké hluboké vztahy. Věděla, že nikdy nebudu tak lehkomyšlná, praštná a *maloměstská*, jako byla ona...

Zaskřípala jsem zuby a snažila se soustředit se na odpověď.

Pak jsem narazila na poslední řádek, kterým se se mnou loučila, a vzpomněla jsem si, proč jsem se nesnažila napsat jí dřív.

Dlouho jsem od tebe neslyšela nic o Jacobovi, psala. Jak se poslední dobou má?

K tomu ji navedl Charlie, o tom jsem byla přesvědčená.

Povzdechla jsem si a rychle začala psát. Natukala jsem odpověď na její otázku mezi dva odstavce, jejichž téma nebylo tak citlivé.

Jacob je v pohodě. Aspoň myslím. Moc se s ním nevidám; poslední dobou tráví většinu času s partou kamarádů doma v La Push.

V duchu jsem se nešťastně usmála, přidala pozdrav od Edwarda a klikla na „odeslat“.

Nevšimla jsem si, že Edward stojí tiše za mnou, dokud jsem nevypnula počítač a neodsunula se od stolu. Chtěla jsem mu vynadat, že mi čte přes rameno, když vtom jsem si uvědomila, že mi nevěnuje žádnou pozornost. Pozoroval plochou černou krabičku, z které do všech stran trčely pokroucené dráty. Na první pohled bylo jasné, že něco není v pořádku. Po vteřině jsem poznala autorádio, které mi Emmett, Rosalie a Jasper dali loni k narozeninám. Dávno jsem zapoměla na narozeninové dárky, které se schovávaly pod rostoucí hromadou prachu na dně šatní skříně.

„Co jsi s tím *provedla*?“ zeptal se zděšeně.

„Nechtělo to ven z palubní desky.“

„Tak ses rozhodla, že tomu dáš co proto?“

„Víš, jak jsem nešikovná s nářadím. Nepoškodila jsem to schválně.“

Zavrtěl hlavou, v obličeji masku předstírané tragédie. „Tys to ubohé stereo zabila.“

Pokrčila jsem rameny. „No, to je život.“

„Hrozně by se jich to dotklo, kdyby to viděli,“ řekl. „Ještě štěstí, že jsi měla domácí vězení. Budu tam muset namontovat jiné, než si toho všimnou.“

„Díky, ale já žádné nadupané autorádio nepotřebuju.“

„Já ho taky nebudu vyměňovat kvůli tobě.“

Povzdechla jsem si.

„Loni sis narozeninových dárků moc neužila,“ řekl rozladně. Najednou se ovíval tuhým papírovým obdélníkem.

Neodpověděla jsem, bála jsem se, aby se mi netřásl hlas. Moje katastrofické osmnácté narozeniny – se všemi svými dalekosáhlými důsledky – nebyly událostí, kterou bych si chtěla pamatovat, a překvapilo mě, že s nimi Edward vyrukoval. Pro něj to bylo ještě citlivější téma než pro mě.

„Uvědomuješ si, že jim vyprší platnost?“ zeptal se a podal mi ten papír. Byl to další dárek – voucher na letenky, který mi Esmé s Carlislem dali, abych mohla navštívit Renée na Floridě.

Zhluboka jsem se nadechla a odpověděla dutým hlasem. „Ne. Vlastně jsem na ně úplně zapomněla.“

Dával si dobrý pozor, aby se tvářil vesele a přesvědčivě; nedával najevo žádné postranní pohnutky a pokračoval: „No, pořád máme trochu času. Domácí vězení už nemáš... a víkendový program taky ne, protože se mnou odmítáš jít na závěrečnou slavnost.“ Usmál se. „Tak co kdybychom tvou svobodu oslavili takhle?“

Zalapala jsem po dechu. „Cestou na Floridu?“

„Říkala jsi přece něco o tom, že v hranicích Spojených států se pohybovat můžeš.“

Podezíravě jsem se na něj mračila a snažila se pochopit, proč ho to napadlo zrovna teď.

„No?“ zeptal se. „Pojedeme Renée navštívit, nebo ne?“

„Charlie to nikdy nedovolí.“

„Charlie ti nemůže bránit v návštěvě vlastní matky. Je to přece pořád tvůj zákonný zástupce.“

„Nikdo není můj zástupce. Jsem dospělá.“

Vrhl na mě oslnivý úsměv. „Jsem rád, že to víš.“

Chvilku jsem to promýšlela a pak jsem usoudila, že to za hádku nestojí. Charlie bude zuřit – ne kvůli tomu, že chci navštívit Renée, ale že Edward pojedje se mnou. Několik měsíců na mě pořádně nepromluví a nakonec mi pravděpodobně zase napaří domácí vězení. Bylo rozhodně moudřejší s tím vůbec nezačínat. Možná za pár týdnů, pak by to mohl brát jako dárek k ukončení studia nebo tak něco.

Ale představě, že bych se s maminkou viděla hned, a ne až za několik týdnů, se dalo těžko odolat. Bylo to tak dlouho, co jsem Renée viděla naposledy. A ještě déle, co se naše setkání odehrávalo za příjemných okolností. Když jsem za ní byla posledně ve Phoenixu, strávila jsem celou dobu v nemocniční posteli. Když sem naposledy přijela ona, byla jsem víceméně apatická, naprosto otupělá. Měla bych jí na sebe zanechat lepší vzpomínky, říkala jsem si.

A možná, že kdyby viděla, jak jsem s Edwardem šťastná, přimluvila by se u Charlieho, aby byl povolnější.

Edward sledoval můj obličej, zatímco jsem takto uvažovala.

Vzdychla jsem. „Tenhle víkend ne.“

„Proč ne?“

„Nechci se hádat s Charliem. Ne tak brzy po tom, co mi od-pustil.“

Svraštil obočí. „Myslím, že tenhle víkend se perfektně ho-dí,“ zamručel.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jindy.“

„Nejsi jediná, kdo je v tomhle domě uvězněný, víš?“ Za-mračil se na mě.

Moje podezření se potvrzovalo. Takhle se nikdy nechoval. Byl vždycky až neskutečně nesobecký; takže jsem si na to zvykla a považovala to za samozřejmost.

„Můžeš jít, kam chceš,“ namítla jsem.

„Okolní svět mě bez tebe nezajímá.“

Když jsem slyšela ten obrat, zvedla jsem oči v sloup.

„Myslím to vážně,“ řekl.

„Tak se do toho okolního světa budeme vydávat pozvolna, ano? Například bychom mohli začít kinem v Port Angeles...“

Zastěnal. „Nech to být. Promluvíme si o tom později.“

„To je celé, už není o čem si promluvit.“

Pokrčil rameny.

„Dobře, tak jiné téma,“ nadhodila jsem. Téměř jsem zapo-mněla, co mě celé odpoledne trápilo – byl to snad jeho zá-měr? „Co to viděla Alice dneska u oběda?“

Při těch slovech jsem se mu pozorně dívala do tváře, abych viděla, jak bude reagovat.

Nehnul ani brvou; jenom pohled jeho topazových očí se trochu zachmuřil. „Vídá Jaspera na divném místě, asi někde na jihozápadě, blízko jeho původní... rodiny. Ale on vědomě vůbec neuvažuje o tom, že by se tam vrátil.“ Povzdechl si. „Dělá jí to starosti.“

„Aha.“ To nijak nesouviselo s tím, co jsem čekala. Ale bylo nasnadě, že Alice sleduje Jasperovu budoucnost. On byl její spřízněná duše, skutečná druhá polovina její existence, ač-

koliv svůj vztah nedávali najevo tak okatě jako Rosalie s Emmettem. „Proč jsi mi o tom nic neřekl?“

„Nenapadlo mě, že si toho všimneš,“ řekl. „Beztak to asi není vůbec důležité.“

Moje představitost se mi tragicky vymkla z rukou. Místo abych normálně prožila odpoledne, namlouvala jsem si, že se Edward chová jinak než obvykle, protože přede mnou asi něco skrývá. Byla jsem zralá pro psychiatra.

Šli jsme si dolů dělat domácí úkoly, to pro případ, že by se Charlie objevil brzy. Edward byl hotov za pár minut; já jsem vytrvale pracovala na matematice, dokud jsem neusoudila, že je načase nachystat Charliemu večeři. Edward mi pomáhal, ale nad syrovými potravinami se neustále uškíbal – lidské jídlo mu připadalo mírně odpuzivé. Připravovala jsem hovězí stroganov podle receptu babičky Swanové, abych si u táty šplhla. Mé oblíbené jídlo to zrovna nebylo, ale Charliemu udělá radost.

Když Charlie přijel domů, vypadalo to, že je dobře naložený. Dokonce nebyl ani hrubý na Edwarda. Edward se jako obvykle omluvil, že s námi nebude večeřet. Z obývacího, kam si šel sednout, se vzápětí ozvala znělka večerních zpráv, ale pochybovala jsem, že se Edward skutečně dívá.

Když Charlie zmohl tři porce, natáhl si nohy na volnou židli a složil si ruce spokojeně přes nafouknuté břicho.

„To bylo skvělé, Bells.“

„Jsem ráda, že ti to chutnalo. Jak bylo v práci?“ Předtím jedl s takovým zaujetím, že by si u toho nezvládl ještě povídat.

„Trochu se to vleкло. No, abych řekl pravdu, strašně se to vleкло. Většinu odpoledne jsme s Markem hráli karty,“ přiznal s úsměvem. „Devatenáct partií jsem vyhrál, sedm prohrál. A pak jsem chvíli telefonoval s Billym.“

Snažila jsem se udržet stejný výraz. „Jak se má?“

„Dobře, dobře. Trochu ho trápí klouby.“

„Aha. To mě mrzí.“

„Jo. Pozval nás tenhle víkend na návštěvu. Říkal, že by přišli i Clearwaterovi a Uleyovi. Taková párty na závěr šampionátu...“

„Hm,“ zněla moje geniální odpověď. Ale co jsem měla říct? Věděla jsem, že na vlkodlačí párty nebudu smět jít, a to ani pod rodičovským dozorem. Přemýšlela jsem, jestli Edwardovi bude vadit, když do La Push pojedou Charlie. Nebo zastává názor, že když Charlie tráví většinu času s Billym, který je normální člověk, tak mu nehrozí nebezpečí?

Vstala jsem a sebrala talíře, aniž bych se na Charlieho podívala. Složila jsem je do dřezu a pustila vodu. Edward se objevil tiše vedle mě a chopil se utěrky.

Charlie si povzdechl a prozatím se odmlčel, ačkoliv jsem tušila, že se k tomu tématu zase vrátí, až budeme sami. Zvedl se a namířil k televizi, jako každý jiný večer.

„Charlie,“ oslovil ho Edward nenuceným tónem.

Charlie se zastavil uprostřed kuchyňky. „No?“

„Řekla vám Bella někdy, že dostala loni k narozeninám od mých rodičů letenky, aby mohla navštívit Renée?“

Upustila jsem talíř, který jsem drbala. Odrazil se od hrany dřezu a s řinkotem spadl na podlahu. Nerozbil se, ale pocákal místnost a nás tři mýdlovou vodou. Charlie jako by si toho ani nevšiml.

„Bello?“ zeptal se ohromeným hlasem.

Měla jsem oči upřené na talíř, který jsem sbírala ze země. „Jo, je to tak.“

Charlie hlasitě polkl a s přimhouřenýma očima se otočil zpátky k Edwardovi. „Ne, o tom se nikdy nezmínila.“

„Hmm,“ zamručel Edward.

„A proč jsi o tom teď začal mluvit?“ zeptal se Charlie nepřijemným hlasem.

Edward pokrčil rameny. „Končí jim platnost. Esmé by určitě mrzelo, kdyby Bella nepoužila její dárek. I když by asi nic neřekla.“

Nevěřicně jsem na Edwarda zírала.

Charlie chvíličku přemýšlel. „Předpokládám, že je to dobrý nápad, jet navštívit mámu, Bello. Byla by moc ráda. Ale udivuje mě, že jsi mi o tom nic neřekla.“

„Zapomněla jsem,“ přiznala jsem se.

Zamračil se. „Zapomněla jsi, že ti někdo daroval letenky?“
„Mmm,“ zamručela jsem neurčitě a otočila se zpátky k dřezu.

„Všiml jsem si, že jsi říkal, že *jim* končí platnost, Edwarde,“ pokračoval Charlie. „Kolik letenek jí tvoji rodiče dali?“

„Jen jednu pro ni... a jednu pro mě.“

Talíř, který jsem upustila tentokrát, přistál ve dřezu, takže nenadělal tolik rámusu. Zřetelně jsem slyšela ostré odfouknutí, jak otec vydechl. Krev se mi nahrnula do obličeje, jak to ve mně vřelo podrážděností a zklamáním. Proč to Edward dělá? Zírala jsem do bublinek ve dřezu a zmocňovala se mě panika.

„To nepřichází v úvahu!“ zakřičel Charlie, okamžitě rozzuřený.

„Proč?“ zeptal se Edward, hlas plný nevinného údivu. „Právě jste říkal, že je to dobrý nápad, aby navštívila matku.“

Charlie ho ignoroval. „Nikam s ním nepojedeš, mladá dámo!“ zařval. Otočila jsem se a on na mě mířil prstem.

Automaticky jsem se rozčílila, protože ten jeho tón mě vydráždil.

„Už nejsem dítě, tati. A už nemám domácí vězení, vzpomínáš?“

„Ale ano, máš. Začíná teď.“

„Proč?!“

„Protože proto.“

„Musím ti připomínat, že jsem ze zákona dospělá, Charlie?“

„Tohle je můj dům – budeš dodržovat moje pravidla!“

Můj pohled zledovatěl. „Jak chceš. Mám se vystěhovat ještě dneska večer? Nebo mi dáš pár dní, abych si sbalila?“

Charlie zrudl jako krocán. Připadala jsem si hrozně, že jsem zahrála na notu se stěhováním.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se o rozumnější tón. „Podřídím se bez protestů, když udělám něco špatného, tati, ale nebudu ustupovat jenom kvůli tomu, že sis něco usmyslel.“

Zaprskal, ale nevydal ze sebe souvislou větu.

„Hele, vím, že *ty* dobře víš, že mám nezadatelné právo jet mamku na víkend navštívit. A přiznej upřímně, že bys nic nemámal, kdybych jela s Alicí nebo Angelou.“

„To jsou holky,“ ucedil s přikývnutím.

„Vadilo by, kdybych vzala Jacoba?“

Vybrala jsem to jméno jenom proto, že jsem věděla, jak má otec Jacoba rád, ale okamžitě mě to zamrzelo; Edward zařal zuby, až to cvaklo.

Otec se snažil uklidnit se, než odpověděl. „Ano,“ řekl nepřesvědčivým tónem. „To by mi vadilo.“

„Jsi mizerný lhář, tati.“

„Bello –“

„Neřeknu, kdybych měla namířeno do Vegas ucházet se o místo varietní tanečnice. Ale já chci jenom navštívit *mamku*,“ připomněla jsem mu. „Ona je pro mě stejná rodičovská autorita jako ty.“

Vrhl po mně sžíravý pohled.

„Chceš snad říct, že se o mě mamka nedokázala postarat?“

Charlie ustoupil před hrozbou, kterou v mé otázce vytušil.

„Měl bys být rád, že se jí o tomhle nezmíním,“ řekla jsem.

„To bych ti taky neradil,“ varoval mě. „Nemám z toho radost, Bello.“

„Nemáš důvod takhle se zlobit.“

Zvedl oči v sloup, ale viděla jsem, že bouřka už se přehnala.

Otočila jsem se, abych vytáhla zátku ze dřezu. „Takže domácí úkoly mám hotové, nádobí je umyté a nemám domácí vězení. Jdu ven. Vrátím se do půl jedenácté.“

„Kam jdeš?“ Jeho obličej, který už nabral skoro normální barvu, se zase rozpálil do červena.

„Nevím jistě,“ přiznala jsem. „Ale budu se držet v okruhu patnácti kilometrů od domova. OK?“

Zabručel něco, co neznělo jako souhlas, a odlouдал se z místnosti. Přirozeně, jakmile jsem vyhrála hádku, začal ve mně hlodat pocit viny.

„My jdeme ven?“ zeptal se Edward potichu, ale nadšeně.

Otočila jsem se a rozzlobeně jsem si ho přeměřila. „Ano. Myslím, že bych si s tebou ráda promluvila o *samotě*.“

Nevypadal tak zastrašeně, jak bych čekala.

Počkala jsem, dokud jsme nebyli v bezpečí v jeho autě.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

„Vím, že chceš vidět maminku, Bello – mluvila jsi o tom ze spaní. Máš o ni starost.“

„Vážně?“

Přikývl. „Ale protože jsem viděl, že jsi moc velký zbabělec, aby ses postavila Charliemu, tak jsem se do toho vložil sám. Pro tvoje dobro.“

„Vložil? Předhodil jsi mě žralokům!“

Zvedl oči v sloup. „Neřekl bych, že ti hrozilo nějaké nebezpečí.“

„Říkala jsem ti, že se s Charliem nechci hádat.“

„To po tobě nikdo nechtěl.“

Provtřávala jsem ho pohledem. „Nemůžu si pomoci, když se chová takhle panovačně – přemůžou mě instinkty vzdorujícího dítěte.“

Uchichtl se. „No, za to já ale nemůžu.“

Zkoumavě jsem se na něj dívala. Nezdálo se, že by si toho všiml. Tvářil se klidně a díval se přímo před sebe. Něco se dělo, ale nedokázala jsem to přesně pojmenovat. Nebo to byla zase jenom moje přehnaná představivost, jako dneska odpoledne?

„Má tahle náhlá nutnost navštívit Floridu něco společného se sobotní párty u Billyho?“

Jeho čelist se napjala. „Vůbec ne. Je jedno, jestli budeš tady nebo na druhém konci světa, stejně bys tam nešla.“

Bylo to zrovna jako před chvílí s Charliem – oba se ke mně chovali jako ke zlobivému děcku. Zafála jsem zuby, abych nezačala křičet. Nechtěla jsem se pohádat ještě s Edwardem.

Edward si povzdechl a když promluvil, jeho hlas byl zase teplý a sametový. „Tak co chceš dneska večer dělat?“ zeptal se.

„Můžeme jet k vám? Neviděla jsem Esmé už tak dlouho.“

Usmál se. „Bude ráda. Zvláště až uslyší, co budeme dělat o víkendu.“

Poraženě jsem zasténala.

Nezůstali jsme dlouho venku, jak jsem slíbila. Nepřekvapilo mě, když jsem viděla, že se ještě svítí, když jsme zastavili před domem – věděla jsem, že Charlie bude čekat, aby mi ještě trochu kázal.

„Radši bys neměl chodit dovnitř,“ řekla jsem. „Tím by se to jenom zhoršilo.“

„Náladu má relativně dobrou,“ popichoval mě Edward. Tvářil se tak, že jsem si říkala, jestli mi náhodou neuniká nějaký vtíp. Koutky úst se mu zvedaly, jak potlačoval smích.

„Tak zatím čau,“ zamumlala jsem mrzutě.

Zasmál se a políbil mě na temeno. „Vrátím se, až Charlie začne chrápat.“

Televize byla nahlas, když jsem vešla dovnitř. Napadlo mě, že se kolem pokoje proplížím.

„Mohla bys přijít sem, Bello?“ zavolal Charlie a zmařil tak můj plán.

Neochotně jsem udělala pět pomalých kroků do obýváku.

„Co se děje, tatí?“

„Byl to dneska hezký večer?“ zeptal se. Zdál se nesvůj. Hledala jsem v jeho slovech skryté významy, než jsem odpověděla.

„Ano,“ řekla jsem zdráhavě.

„Co jste dělali?“

Pokrčila jsem rameny. „Byli jsme s Alicí a Jasperem. Edward porazil Alici v šachu a pak jsem hrála já s Jasperem. Rozdrtil mě.“

Usmála jsem se. Sledovat, jak Edward s Alicí hraje šachy, byla snad nejzábavnější podívaná na světě. Seděli téměř bez pohnutí a zírali na šachovnici, zatímco Alice předvíдалa tahy, které udělá Edward, a ten jí na oplátku z hlavy četl tahy, kterými mu to oplátí. Většinu partie odehráli v duchu; myslím, že oba udělali dva tahy pěšcem, načež Alice převrátila svého krále a přiznala porážku. Trvalo to celé tři minuty.

Charlie ztlumil zvuk – to u něj bylo něco neobvyklého.

„Podívej, potřebuju ti něco říct.“ Zamračil se a bylo vidět, že je mu to velmi nepříjemné.

Seděla jsem klidně a čekala. Podíval se mi na vteřinku do očí a pak zabodl pohled do podlahy. Mlčel.

„O co jde, tati?“

Povzdechl si. „Tyhle věci mi nejdou. Nevím, jak začít...“

Zase jsem čekala.

„Tak dobře, Bello. Jde o tohle.“ Vstal z gauče, začal přecházet sem a tam po místnosti a celou dobu si pozoroval špičky bot. „Zdá se, že to s Edwardem myslíte dost vážně, a jsou určité věci, na které si musíš dávat pozor. Víím, že už jsi teď dospělá, ale jsi pořád mladá, Bello, a je spousta důležitých věcí, které musíš znát, když... no, když máš tělesný vztah s –“

„To ne, prosím tě, *prosím*, ne!“ zaprosila jsem a vyskočila. „Prosím tě, Charlie, řekni mi, že mi tu nechceš vykládat o sexu!“

Podíval se na podlahu. „Jsem tvůj otec. Mám zodpovědnost. Uvědom si, že je mi přitom stejně trapně jako tobě.“

„O tom pochybuju, to snad ani není možné. A navíc tě v tomhle mamka předhonila asi tak o deset let. Jsi pozadu.“

„Před deseti lety jsi neměla chlapce,“ zamumlal neochotně. Viděla jsem, že by od toho tématu nejradši utekl. Oba jsme stáli a dívali se na podlahu, obrácení zády k sobě.

„Pochybuju, že se ty podstatné věci příliš změnily,“ zamumlala jsem a v obličeji jsem musela být stejně rudá jako on. Tohle bylo ještě horší než sedmý okruh pekla; a nejhorší na tom bylo, že Edward věděl, že to přijde. Není divu, že se v autě tak uculoval.

„Stačí, když mi řekneš, že se chováte zodpovědně,“ prosil Charlie a zjevně si přál, aby se podlaha rozestoupila a on se propadl.

„Nedělej si s tím starosti, tati, není to tak, jak si myslíš.“

„Ne že bych ti nevěřil, Bello, ale víím, že o tom se mnou nechceš mluvit, a ty zase víš, že já to vlastně ani nechci slyšet. Ale budu se snažit zachovat rozumný přístup. Chápu, že se doba změnila.“

Přiškrčeně jsem se zasmála. „Možná, že doba se změnila, ale s tím se netrap, Edward má velmi staromódní názory v těchhle věcech.“

Charlie si povzdychl. „No jistě, jak jinak,“ zamumlal.

Zasténala jsem. „Vážně mi vadí, že jsi mě donutil říct to nahlas, tati. *Vážně*. Ale... já jsem... ještě... panna, a v nejbližší době na tom nehodlám nic měnit.“

Oba jsme se příkrčili, ale pak se Charlieho obličej vyjasnil. Zdálo se, že mi věří.

„Můžu teď jít do postele? *Prosím!*“

„Za chvíličku,“ řekl.

„Ach, prosím, tati! Já tě prosím!“

„Tu trapnou část už máme za sebou, slibuju,“ ujišťoval mě.

Podívala jsem se na něj a s vděčností viděla, že vypadá uvolněněji, že má v obličejí zase svou obvyklou barvu. Zhroutil se na pohovku a vydechl úlevou, že řeči o sexu už má za sebou.

„Tak co ještě?“

„Jenom jsem chtěl vědět, jak ti to jde s tou rovnováhou.“

„Aha. Řekla bych, že dobře. Dneska jsem si naplánovala odpoledne s Angelou. Pomůžu jí s rozesíláním oznámení o ukončení studia. Jenom my dvě holky.“

„To je pěkné. A co Jake?“

Povzdechla jsem si. „To jsem ještě nevymyslela, tati.“

„Snaž se, Bello. Víím, že to zvládneš. Jsi hodná holka.“

Milé. Takže když nevykoumám, jak to s Jacobem napravit, budu *zlá* holka? To byla rána pod pás.

„Jasně, jasně,“ souhlasila jsem. To automatické přitakání mě přinutilo k úsměvu – naučila jsem se ho totiž od Jacoba. Dokonce jsem to řekla stejným shovívavým tónem, který používal on, když mluvil se svým otcem.

Charlie se zakřenil a zase zesílil zvuk. Zabořil se hlouběji do polštářů, spokojený, že zvládl svůj úkol na dnešní večer. Pochopila jsem, že se chvíli zase bude věnovat zápasu.

„Dobrou, Bells.“

„Dobrou, tati!“ spěchala jsem ke schodům.

Edward byl pryč a nevrátí se, dokud Charlie neusne – byl pravděpodobně venku na lovu nebo dělal něco jiného, aby si ukrátil čas –, takže jsem se svlékáním do postele nemusela spěchat. Neměla jsem náladu být sama, ale rozhodně se mi nechtělo jít zpátky dolů sednout si k tátovi, protože co kdyby si ještě vzpomněl na nějaké téma ze sexuální výchovy, ke kterému se předtím nedostal; při té představě jsem se oklepala.

Takže jsem díky Charliemu byla dopálená a neklidná. Domácí úkoly jsem měla hotové a ještě jsem si nepřipadala tolik unavená, abych si jen tak četla nebo poslouchala hudbu. Uvažovala jsem, že zavolám Renée a povím jí o své návštěvě, ale pak mi došlo, že na Floridě mají o tři hodiny víc, a ona už bude spát.

Mohla bych zavolat Angele, napadlo mě.

Ale najednou jsem věděla, že to není Angela, s kým chci mluvit. S kým potřebuju mluvit.

Zírala jsem na prázdné černé okno a kousala si ret. Nevím, jak dlouho jsem tam stála a zvažovala všechna pro a proti – zachovám se správně k Jacobovi, uvidím zase svého nejbližšího přítele, budu hodná holka, a na druhé straně rozzuřím Edwarda. Možná deset minut. Stačilo to k tomu, aby u mě všechna pro převážila nad všemi proti. Edward měl jedinou starost o mou bezpečnost, a já jsem věděla, že v tomto ohledu mi opravdu nic nehrozí.

Telefon nebyl k ničemu; Jacob mi ho od Edwardova návratu stejně nezvedal. Navíc jsem ho potřebovala *vidět* – vidět ho, jak se usmívá tak jako dřív. Věděla jsem, že musím nahradit tu příšernou poslední vzpomínku na jeho obličej, ztrhaný a zkroucený bolestí, jinak nebudu mít klid.

Měla jsem asi tak hodinu času. Mohla bych rychle zajet dolů do La Push a vrátit se dřív, než si Edward uvědomí, že jsem pryč. Už mám sice po večerce, ale bude to Charliemu opravdu vadit, když nejde o Edwarda? Byl jen jediný způsob, jak to zjistit.

Popadla jsem bundu a strkala jsem paže do rukávů, zatímco jsem sbíhala dolů ze schodů.

Charlie vzhlédl od zápasu, okamžitě podezíravý.

„Vadilo by ti, kdybych se ještě teď večer jela podívat za Jakem?“ zeptala jsem se udýchaně. „Nebudu tam dlouho.“

Jakmile jsem vyslovila Jakovo jméno, Charlieho výraz se uvolnil do spokojeného úsměvu. Zdálo se, že ho vůbec nepřekvapuje, že jeho přednáška má tak rychlý účinek. „Jistě, holčičko. To vůbec nevádí. Zůstaň tam, jak dlouho chceš.“

„Díky, tati,“ řekla jsem a vystřelila ze dveří.

Jako každý uprchlík jsem se neubránila několika pohledům přes rameno, zatímco jsem běžela k nákladáčku, ale noc byla tak černá, že to vážně nemělo cenu. Kliku od auta jsem musela najít po hmatu.

Moje oči si začínaly přivykat na tmu akorát ve chvíli, když jsem strkala klíčky do zapalování. Ztěžka jsem otočila klíčkem doleva, ale místo aby motor s řevem naskočil, jenom cvaknul. Zkusila jsem to znovu se stejným výsledkem.

A pak jsem periferním viděním spatřila drobný pohyb, až jsem nadskočila.

„Hu!“ vyjekla jsem šokovaně, když jsem zjistila, že nejsem v kabině sama.

Edward seděl bez pohnutí, jeho bledá tvář ve tmě nejasně vystupovala, a jenom ruce měl neklidné, protože v nich pořád dokola otáčel nějakým předmětem. Díval se na něj a promluvil.

„Alice volala,“ hlesl.

Alice! Zatraceně. Na tu jsem úplně zapomněla. Určitě ji na mě nasadil, aby mě sledovala.

„Znepokojilo ji, když tvoje budoucnost před pěti minutami zničehonic zmizela.“

Vykulila jsem oči.

„Ona totiž nevidí vlky, víš?“ vysvětloval pořád tím tichým mručením. „Na to jsi zapomněla? Když se rozhodneš vydat se za nimi, tak taky zmizíš. To jsi nemohla vědět, to si uvědomuju. Ale dovedeš pochopit, že mě to trochu... znepokojuje? Alice tě viděla zmizet a nedokázala ani říct, jestli se vrátíš domů, nebo ne. Tvoje budoucnost se ztratila, jako ta jejich.“

Nevíme určitě, proč to tak je. Je to snad nějaká ochrana, kterou mají vrozenou?“ Vypadalo to, že si mluví pro sebe, oči stále upřené na ten kousek z motoru mého auta, který otáčel v rukou. „To mi nepřipadá moc pravděpodobné, protože já žádné potíže se čtením jejich myšlenek nemám. Alespoň pokud jde o Blacka. Podle Carlislea je to tím, že jsou jejich životy tak podřízené jejich transformacím. Jsou naprosto nevyzpytatelné, a oni se při nich změní úplně ve všem. V tom okamžiku, kdy přecházejí z jedné formy do druhé, ve skutečnosti ani neexistují. A proto jako by neměli budoucnost...“

Mlčky jsem naslouchala jeho úvahám.

„Do rána ti auto zase spravím, pro případ, kdybys s ním chtěla jet do školy,“ ujistil mě po chvíli.

S nasupeným výrazem a semknutými rty jsem vytáhla klíčky a ztuhle vystoupila z auta.

„Zavři okno, jestli chceš, abych dnes v noci zůstal venku. Pochopím to,“ zašeptal těsně předtím, než jsem zabouchla dveře.

S dupotem jsem vběhla do domu a zabouchla i domovní dveře.

„Co se děje?“ zeptal se Charlie z pohovky.

„Auto nechce startovat,“ zavrčela jsem.

„Chceš, abych se ti na to podíval?“

„Ne. Zkusím to ráno.“

„Chceš si vzít moje auto?“

Nesměla jsem řídit policejní auto. Bylo poznat, že se Charlie zoufale snaží dostat mě do La Push. Skoro tak zoufale jako já sama.

„Ne. Jsem unavená,“ zabručela jsem. „Dobrou.“

Vydupala jsem po schodech a šla přímo k oknu. Hrubě jsem přirazila kovový rám – s bouchnutím se zavřel a sklo se zachvělo.

Dlouhou chvíli jsem zírala na černé sklo, dokud se nepřestalo chvět. Pak jsem si povzddechla a otevřela jsem okno úplně dokořán.

3. MOTIVACE

Slunce bylo pohřbené tak hluboko v mracích, že nebylo vůbec poznat, jestli už vyšlo. Po tom dlouhém letu – letěli jsme na západ a slunce jsme měli pořád před sebou, takže se zdálo, že se na obloze nehýbá – to bylo obzvlášť matoucí; čas mi připadal podivně proměnlivý. Zaskočilo mě, když les najednou ustoupil prvním domům a dal tak najevo, že jsme skoro doma.

„Celou dobu mlčíš,“ poznamenal Edward. „Bylo ti v letadle špatně?“

„Ne, je mi dobře.“

„Jsi smutná, že jsi musela odjet?“

„Spíš se mi ulevilo, řekla bych.“

Povytáhl obočí. Věděla jsem, že je zbytečné a – jakkoliv nerada jsem to přiznávala – nesmyslné žádat ho, aby se díval na silnici.

„Renée je v jistých ohledech o tolik... *vnímavější* než Charlie. Byla jsem jako na jehlách.“

Edward se zasmál. „Tvoje matka má velmi zajímavou mysl. Skoro jako dítě, ale velmi jasnozřivou. Vidí věci jinak než ostatní lidé.“

Jasnozřivou. To se k ní hodilo – když dávala pozor. Většinu času byla Renée tak udivená svým vlastním životem, že si ničeho ostatního nevyšimala. Ale tento víkend mě přímo zahrnovala pozorností.

Phil měl práci – středoškolský baseballový tým, který trénoval, se dostal do playoff – a to, že byla Renée sama jen s Edwardem a se mnou, její vidění ještě zaostřilo. Jakmile jsme si odbyli všechno objímání a výkřiky radosti, Renée se začala dívat. A jak se tak dívala, její široké modré oči byly napřed zmatené a pak ustarané.

Dnes ráno jsme se šly samy projít na pláž. Chtěla mi ukázat všechny krásy nového domova, myslím, že stále doufala, že by mě to sluníčko mohlo vylákat z Forks. Také si se mnou chtěla promluvit o samotě, což nebylo těžké zařídít. Edward

si předem připravil pololetní práci, aby si našel výmluvu, proč musí zůstat celý den doma.

V hlavě jsem si znovu přehrávala ten rozhovor...

Couraly jsme s Renée po chodníku a snažily se zůstat v dosahu stínů tu a tam stojících palem. Ačkoliv bylo ještě brzy, už bylo horko k zalknutí. Vzduch byl tak nasycený vlhkostí, že i obyčejné dýchání dalo mým plicím pořádně zabrat.

„Bello?“ zeptala se matka a dívala se přitom přes písek do vln, které lehce narážely na břeh.

„Co je, mami?“

Povzdechla si, ale do očí se mi nepodívala. „Mám starosti...“

„Co se stalo?“ zeptala jsem se, okamžitě vyplašená. „Co mám udělat?“

„Nejde o mě.“ Zavrtěla hlavou. „Mám starosti o tebe... a Edwarda.“

Když Renée vyslovila jeho jméno, konečně se na mě s omluvným výrazem podívala.

„Aha,“ zamumlala jsem a očima sledovala dvojici běžců, kteří nás míjeli, zbrocení potem.

„Berete to vážněji, než jsem si myslela,“ pokračovala.

Zamračila jsem se a rychle si v duchu přehrávala ty poslední dva dny. S Edwardem jsme se sotva dotýkali – alespoň před ní. Napadlo mě, jestli si pro mě Renée taky nachystala přednášku o zodpovědnosti. U ní by mi to nevadilo tolik jako u Charlieho. S maminkou to nebylo trapné. Konec konců, v posledních letech jsem čas od času dělala přednášky já jí.

„Na tom... jak se k sobě chováte, je něco tak zvláštního,“ zamumlala a čelo nad ztrápenýma očima se jí zkrabatilo. „On se na tebe pořád dívá – tak nějak... ochrannitelsky. Jako kdyby se chystal vrhnout se do cesty kulce, aby tě zachránil, nebo tak něco.“

Zasmála jsem se, ačkoliv jsem stále nebyla schopná podívat se jí do očí. „A to vadí?“

„Ne.“ Zamračila se, jak hledala vhodná slova. „Je to jenom *jiné*. On je neustále zaměřený jen na tebe ... a je takový velmi opatrný. Mám pocit, že váš vztah vlastně ani nedovedu

pochopit. Jako kdyby existovalo nějaké tajemství, které mi uniká...“

„Myslím, že vidíš něco, co není, mami,“ řekla jsem rychle a snažila se o bezstarostný tón. V žaludku mě šimralo. Zapomněla jsem, jak moc maminka *vidí*. Její prostý pohled na svět se oprošťoval od všeho nepodstatného a zařezával se přímo do jádra věcí. Nikdy dřív mi to nevadilo. Až doteď neexistovalo žádné tajemství, které bych jí nemohla prozradit.

„To není jenom v něm.“ Nesouhlasně našpulila rty. „Škoda že se nevidíš, jak kolem něj tancuješ ty.“

„Jak to myslíš?“

„Zřejmě si to ani neuvědomuješ, ale jakmile se Edward pohne, udělá sebemenší krok, ty se okamžitě přizpůsobíš, aby mezi vámi nevznikl nežádoucí odstup. Jste jako dva magnety... nebo jako kdyby mezi vámi existovala nějaká přitažlivost. Chováš se... jako jeho satelit, jestli to tak můžu říct. Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

Našpulila rty a dívala se dolů.

„Neříkej,“ snažila jsem se to zlehčit a vynutila jsem si na tváři úsměv. „Že zase čteš knížky o záhadách, vid'? Nebo je to tentokrát sci-fi?“

Renée jemně zružověla. „Na tom nezáleží.“

„Našla jsi něco dobrého?“

„No, byla tam jedna – ale to je jedno. Teď mluvíme o tobě.“

„Měla by ses držet zamilovaných příběhů, mami. Víš, jak snadno se dá vystrašit.“

Koutky rtů se jí zvedly. „Jsem hloupá, vid'?“

Chvilíčku jsem nevěděla, co odpovědět. Renée se dala tak snadno ovlivnit. Někdy to byla výhoda, protože ne všechny její nápady byly praktické. Ale bolelo mě, když jsem viděla, jak rychle přistoupila na moje zlehčování, obzvláště teď, když měla naprostou pravdu.

Vzhlédla a já jsem se honem zatvářila vesele.

„Nejsi hloupá – jsi prostě máma.“

Zasmála se a pak rozmáchle ukázala na bílý písek, který se táhl k modré vodě.

„A tohle všechno nestačí, aby ses ke své hloupé mámě odstěhovala zpátky?“

Utřela jsem si dramaticky rukou čelo a pak jsem předstírala, že si ždímu vlasy.

„Na vlhkost si zvykneš,“ ujišťovala mě.

„Na déšť si taky zvykneš,“ opáčila jsem.

Štouchla mě žertovně loktem a pak mě vzala za ruku a šly jsme zpátky k autu.

Kromě toho, že si o mě dělala starosti, mi připadala docela šťastná. Spokojená. Stále se dívala na Phila oddanýma očima, a to mě uklidňovalo. Její život byl určitě plný a uspokojujivý. Určitě se jí po mně tolik nestýskalo, ani teď...

Edwardovy ledové prsty mi přejely po tváři. S mrkáním jsem vzhlédla a vrátila se zpátky do přítomnosti. Sklonil se a políbil mě na čelo.

„Jsme doma, Šípková Ruženko. Čas vstávat.“

Stáli jsme před Charlieho domem. Světlo na verandě svítilo a policejní auto parkovalo na příjezdové cestě. Když jsem se zadívala na dům, viděla jsem, jak se pohnula záclona v okně obývacího pokoje, které vrhalo čáru žlutého světla na ztemnělý trávník.

Povzdechla jsem si. Samozřejmě že Charlie čekal, aby se na mě vrhl.

Edward si musel myslet to samé, měl napjatý a nesoustředěný výraz, když obešel auto a otevřel mi dveře.

„Je to hodně zlé?“ zeptala jsem se.

„Charlie nebude protivný,“ ujišťoval mě Edward, v jeho hlasu však nebyla ani stopa humoru. „Stýskalo se mu po tobě.“

Pochybovačně jsem přimhouřila oči. Když je to tak, proč je potom Edward napjatý, jako by se schylovalo k hádce?

Měla jsem jen malou tašku, ale on nedal jinak, než že mi ji donese až domů. Charlie nám otevřel a stál ve dveřích.

„Vítej doma, holčičko!“ zavolal a znělo to opravdu upřímně. „Jak bylo v Jacksonvillu?“

„Vlhko. A spousta hmyzu.“

„Takže tě Renée nepřemluvila, abys nastoupila na Floridskou univerzitu?“

„Snažila se. Ale já vodu radši piju, než dýchám.“

Charlie neochotně střelil pohledem k Edwardovi. „Tobě se tam líbilo?“

„Ano,“ odpověděl Edward zvučným hlasem. „Renée byla velmi pohostinná.“

„Tak... ehm, to je dobře. Jsem rád, že jste si to užili.“ Charlie se otočil zády k Edwardovi a nečekaně mě objal.

„Jak působivé,“ zašeptala jsem mu do ucha.

Hlučně se zasmál. „Vážně se mi po tobě stýskalo, Bells. Ani jíst mi nechutná, když tu nejsi.“

„Dám se do vaření,“ řekla jsem, když mě pustil.

„Nezavolala bys napřed Jacobovi? Otravuje mě každých pět minut už od šesti od rána. Slíbil jsem mu, že ti povím, abys mu zavolala, ještě než si vybalíš.“

Nemusela jsem se na Edwarda ani podívat, abych vycítila jeho odměřený odstup. Takže kvůli tomuhle byl tak napjatý.

„Jacob se mnou chce mluvit?“

„Hrozně moc, řekl bych. Nechtěl mi povědět, o čem – jenom říkal, že je to důležité.“

Telefon znovu zazvonil, pronikavě a naléhavě.

„To je zase on, na to vsadím výplatu,“ zamručel Charlie.

„Vezmu to.“ Spěchala jsem do kuchyně.

Edward mě následoval, zatímco Charlie zmizel v obývacím pokoji.

Popadla jsem telefon uprostřed zazvonění a otočila se tak, abych stála čelem ke zdi. „Haló?“

„Jsi zpátky,“ řekl Jacob.

Jeho známý chraplavý hlas ve mně vzbudil záchvěv toužebného stýskání. V hlavě mi vířilo tisíc vzpomínek, míchaly se dohromady – kamenitá pláž posetá naplaveným dřevem, garáž z plastových přístřešků, teplé sodovky v papírovém sáčku, malý pokojík s mrňavým rozvrzaným gaučem. Smích v hluboko posazených černých očích, rozpálená velká ruka ovinutá kolem mě, zářivě bílé zuby kontrastující s tmavou pletí, obličej

roztahující se do širokého úsměvu, který byl vždycky jako klíč k utajeným dveřím, kam mohou vstoupit jen dobří duchové.

Poznala jsem, že se mi stýská, že toužím po těch místech a po člověku, který mi poskytl útočiště, když mě zahalila nejtemnější noc.

Odkáslala jsem, abych uvolnila knedlík v krku. „Ano,“ odpověděla jsem.

„Proč jsi mi nezavolala?“ zeptal se Jacob.

Jeho rozzlobený tón mě okamžitě popudil. „Protože jsem byla v domě přesně čtyři vteřiny a tvoje volání přerušilo Charlieho, když mi říkal, že jsi volal.“

„Aha. Promiň.“

„Jasně. A teď mi pověz, proč Charlieho obtěžuješ?“

„Potřebuju s tebou mluvit.“

„Jo, na to jsem přišla sama. Pokračuj.“

Nastala krátká odmlka.

„Jdeš zítra do školy?“

V duchu jsem se zamračila, nechápala jsem smysl té otázky. „Samozřejmě. Proč bych nešla?“

„Nevím. Jen se ptám.“

Další odmlka.

„Tak o čem jsi chtěl mluvit, Jaku?“

Zaváhal. „Ale asi o ničem. To já jen tak... chtěl jsem slyšet tvůj hlas.“

„Aha, chápu. Jsem *moc* ráda, že jsi mi zavolal, Jaku. Já...“ Ale nevěděla jsem, co víc mu říct. Chtěla jsem mu povědět, že jsem zrovna na cestě do La Push. A to jsem nemohla.

„Musím jít,“ řekl najednou.

„Cože?“

„Brzy si popovídáme, ano?“

„Ale Jaku –“

Už byl pryč. Nevěřicně jsem poslouchala, jak se ve sluchátku ozývá vytáček tón.

„To bylo stručné,“ zamručela jsem.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Edward. Jeho hlas byl tičný a opatrný.

Otočila jsem se pomalu čelem k němu. Tvářil se naprosto nevzrušeně – nedokázala jsem odhadnout, co si myslí.

„Já nevím. Nechápu, co to mělo znamenat.“ Nedávalo smysl, aby Jacob Charlieho celý den otravoval, a pak se mě akorát zeptal, jestli jdu do školy. A jestli chtěl jen slyšet můj hlas, proč tak rychle zavěsil?

„Asi to poznáš lépe než já,“ řekl Edward a koutky úst se mu zvedaly v náznak úsměvu.

„Mmm,“ zamručela jsem. To byla pravda. Zнала jsem Jaka jako své boty. Nemělo by být tak složité odhalit jeho motivace.

S myšlenkami na míle daleko – asi tak patnáct po silnici do La Push – jsem začala pročešávat ledničku a shromažďovat přísady na Charlieho večeři. Edward se opřel o linku a pozoroval mě, ale měla jsem moc práce, abych dumala nad tím, co si asi myslí.

To s tou školou mi připadalo klíčové. Byla to jediná skutečná otázka, kterou mi Jake položil. A potřeboval na něco znát odpověď, protože jinak by Charlieho neotravoval tak vytrvale.

Ale proč by mělo záležet na tom, jestli zítra půjdu do školy?

Snažila jsem se o tom logicky uvažovat. Takže, kdybych zítra do školy *nešla*, jaký by s tím Jacob mohl mít problém? Charlie by mi trochu vynadal, že jsem zameškala den školy těsně před závěrečnými zkouškami, ale přesvědčila bych ho, že jeden den moje studium nerozhodí. Jakovi by to mohlo být srdečně jedno.

Ať jsem si lámala hlavu jak chtěla, žádné vysvětlení mě nepadlo. Možná mi chyběla nějaká stěžejní informace.

Co se mohlo za poslední tři dny přihodit důležitého, že kvůli tomu Jacob porušil rozhodnutí nebrat mi telefon, a sám mě kontaktoval? Jakou roli mohly sehrát pouhé tři dny?

V tu chvíli jsem zůstala stát uprostřed kuchyně celá zkoprnělá. Balení mražených hamburgerů mi vyklouzlo ze ztuhlých rukou. Ani jsem ho neslyšela bouchnout o podlahu.

Edward ho totiž včas zachytil a hodil na linku. Rázem mě objímal pažemi a u ucha jsem cítila jeho rty.

„Co se stalo?“

Zavrtěla jsem hlavou jako omámená.

Tři dny mohly změnit úplně všechno.

Cožpak jsem nepřemýšlela o tom, že prostě nemůžu odejít na vysokou? Že nebudu moc být nikde nablízku lidem, až prodělám tu třídní proměnu, která mě vysvobodí ze smrtelnosti a umožní mi strávit věčnost s Edwardem? Tou konverzí se stanu věčným otrokem své žízně...

Řekl Charlie Billymu, že jsem zmizela na tři dny? Vyvodil si z toho Billy patřičný závěr? Skutečně se mě Jacob ptal, jestli jsem ještě člověk? Ujišťoval se, že vlkodlačí smlouva nebyla porušena – že se nikdo z Cullenových neodvážil kousnout člověka... kousnout, ne zabít...?

Ale copak si vážně myslel, že bych přijela zpátky domů k Charliemu, kdyby to tak bylo?

Edward mnou zatrásl. „Bello?“ zeptal se, tentokrát skutečně znepokojený.

„Myslím... myslím, že mě kontroloval,“ zamumlala jsem. „Kontroloval, aby se přesvědčil. Jestli jsem ještě člověk.“

Edward ztuhl a v uchu se mi ozvalo tiché zasyčení.

„Musíme odjet,“ zašeptala jsem. „Předtím. Abychom neporušili smlouvu. Už se nikdy nebudeme moct vrátit.“

Objal mě pevněji. „Já vím.“

„Ehm.“ Charlie si vedle nás hlasitě odkašlal.

Škubla jsem sebou a vytrhla se Edwardovi z náruče. Obličej mi jen hořel. Edward se zase opřel o linku. Oči měl přimhouřené. Viděla jsem v nich obavy a hněv.

„Jestli se ti nechce vařit večeri, objednáám pizzu,“ nadhodil Charlie.

„Ne, to je v pohodě, už jsem začala.“

„Dobře,“ řekl Charlie. Opřel se o zárubeň dveří a založil paže na prsou.

S povzdechem jsem se dala zase do práce a snažila se nevnímat svoje obecenstvo.

„Kdybych tě požádal, abys něco udělala, důvěřovala bys mi?“ zeptal se Edward, v jeho tichém hlase znělo napětí.

Byli jsme skoro u školy. Ještě před chvilkou Edward vesele vtipkoval, a teď najednou zatínil ruce na volantu, kotníky naběhlé, a snažil se nerozlámat ho na kousky.

Sledovala jsem jeho neklidný výraz – v očích měl nepřítomný pohled, jako kdyby naslouchal vzdáleným hlasům.

Okamžitě se mi zrychlil pulz, ale obezřetně jsem odpověděla: „Záleží na tom, oč bys mě žádal.“

Dojeli jsme na školní parkoviště.

„Bál jsem se, že to řekneš.“

„Co chceš, abych udělala, Edwarde?“

„Chci, abys zůstala v autě.“ Při těch slovech zastavil na svém obvyklém místě a vypnul motor. „Chci, abys tady počkala, dokud se pro tebe nevrátím.“

„Ale... proč?“

V tu chvíli jsem ho uviděla. Bylo by těžké ho přehlédnout, jak se tyčil nad ostatními studenty, i kdyby se neopíral o černou motorku, zaparkovanou nedovoleně na chodníku.

„Aha.“

Jacob měl v obličeji klidný výraz, který jsem dobře znala. Tuhle masku si nasazoval, když chtěl udržet emoce na uzdě. Vypadal potom jako Sam, nejstarší z vlků, vůdce quileutské smečky. Ale Jacob nikdy nedokázal vyzářovat ten dokonalý klid, kterým se Sam vždycky vyznačoval.

Zapomněla jsem, jak moc mi tenhle obličej vadí. Ačkoliv jsem Sama poznala dost dobře za tu dobu, co byli Cullenovi pryč – dokonce jsem ho začala mít ráda – nikdy jsem nebyla schopná úplně setřást ten odpor, který jsem cítila, když Jacob napodoboval jeho výraz. Najednou vypadal jako někdo cizí. Nebyl to můj Jacob, když se takhle tvářil.

„Včera večer jsi došla ke špatnému závěru,“ zamumlal Edward. „Ptal se na školu, protože věděl, že budu tam, kde ty. Hledal bezpečné místo, aby si se mnou promluvil. Potřeboval svědky.“

Takže včera večer jsem Jacobovy pohnutky špatně interpretovala. Chyběly mi informace, tím to bylo. Netušila jsem, proč by si Jacob chtěl promluvit s Edwardem.

„Nezůstanu v autě,“ řekla jsem.

Edward tiše zasténal. „Samozřejmě, že ne. No, tak ať to máme za sebou.“

Jacobův obličej se zatvrdil, když nás viděl přicházet ruku v ruce.

Všimla jsem si i jiných obličejů – obličejů svých spolužáků. Všimla jsem si, jak kulili oči, když viděli dvoumetrového Jaka s takovými svaly, o jakých si každý jiný šestnáctiletý kluk může nechat jen zdát. Viděla jsem, jak pohledem přejeli jeho těsné černé tričko – s krátkými rukávy, ačkoliv den byl na svou roční dobu nezvykle chladný, jeho odrbané, kolomazí potřísněné džíny a nablýskanou černou motorku, o kterou se opíral. Do tváře se mu ale nepodívali – něco v jeho výrazu je přimělo rychle uhnout pohledem. A všimla jsem si, jak ho ze široka obcházel, jako by měl kolem sebe bublinu, do které se nikdo neodvažoval vstoupit.

Celá užaslá jsem si uvědomila, že jim Jacob připadá *nebezpečný*. To bylo zvláštní.

Edward se zastavil pár metrů od Jacoba a já jsem viděla, jak je mu nepříjemné, mít mě tak blízko vlkodlaka. Lehce stáhl ruku dozadu a trochu mě zaštitil tělem.

„Mohl jsi nám zavolat,“ řekl ocelově tvrdým hlasem.

„Promiň,“ odpověděl Jacob a obličej se mu stáhl do úsměšku. „Žádné pijavice v díři nemám.“

„Tak jsi za mnou mohl přijet k Belle domů.“

Jacob zatnul čelist a zamračil se. Neodpověděl.

„Tohle není vhodné místo, Jacobe. Mohli bychom si promluvit později?“

„Jasně, jasně. Po škole zaskočím k vám do hrobky.“ Jacob si odfrkl. „Co ti tady vadí?“

Edward se významně rozhlédl kolem a spočinul pohledem na svědcích, kteří byli jen tak tak mimo doslech. Pár lidí váhavě postávalo na chodníku, bylo jim na očích vidět, že jsou zvědaví, co se stane. Možná doufali, že se strhne rvačka, která by oživila další nudné pondělní ráno. Viděla jsem Tylera Crowleyho, jak štouchl loktem do Austina Markse, a oba se zastavili.

„Já už vím, co jsi přišel vyřídit,“ připomněl Edward Jacobi hlasem tak tichým, že jsem i *já* měla co dělat, abych ho slyšela. „Vzkaz doručen. Varování bereme na vědomí.“

Edward po mně střelil ustaraným pohledem.

„Varování?“ zeptala jsem se nechápavě. „O čem to mluvíš?“

„Ty jsi jí to neřekl?“ zeptal se Jacob a nevěřičně vykulil oči. „Cože, bál ses, že by přešla na naši stranu?“

„Prosím tě nech toho, Jacobe,“ řekl Edward vyrovnaným hlasem.

„Proč?“ nedal se Jacob.

Zmateně jsem se mračila. „Co nevím? Edwarde?“

Edward jen hněvivě hleděl na Jacoba, jako by mě neslyšel.

„Jaku?“

Jacob se na mě podíval se zvednutým obočím. „Neřekl ti, že jeho velký... *bratr* překročil v sobotu v noci hranici?“ zeptal se a hlas měl silně prostoupený sarkasmem. Pak střelil pohledem zpátky k Edwardovi. „Paul měl jednoznačné právo -“

„Bylo to území nikoho!“ zasyčel Edward.

„Nebylo!“

Jacob viditelně zuřil. Ruce se mu třáslly. Zavrtěl hlavou a dvěma hlubokými nádechy vtáhl vzduch.

„Emmett a Paul?“ zašeptala jsem. Paul byl Jacobův nejprchlivější bratr ve smečce. Byl to on, kdo nad sebou ztratil kontrolu tenkrát v lese - vzpomínka na vrčícího šedého vlka mi najednou živě vytanula na mysli. „Co se stalo? Poprali se?“ Hlas mi v panice přeskočil. „Proč? Byl Paul raněn?“

„Nikdo se nepopral,“ řekl Edward tiše, abych to slyšela jenom já. „Nikdo není zraněný. Neboj se.“

Jacob na nás zíral nevěřičnými očima. „Ty jsi jí vážně vůbec nic neřekl, že ne? To proto jsi ji odvezl pryč? Aby se nedozvěděla, že -?“

„Okamžitě odejdi.“ Edward ho přerušil uprostřed věty a jeho obličej byl najednou děsivý - opravdu děsivý. Na vteřinu vypadal jako... jako *upír*. Provrtával Jacoba zlým, neskrývaně nenávistným pohledem.

Jacob zvedl obočí, ale nepohnul se. „Proč jsi jí to neřekl?“

Dlouho proti sobě stáli mlčky. Za Tylerem a Austinem se shlukovali další studenti. Viděla jsem Mika a vedle něj Bena – Mike měl ruku Benovi na rameni, jako kdyby ho držel na místě.

V tom mrtvém tichu zapracovala moje intuice a mně na jednu všechny podrobnosti zapadly do sebe.

Edward nechtěl, abych něco věděla.

Jacob by to přede mnou naopak nikdy netajil.

Stalo se něco, co vyhnalo Cullenovy i vlky do lesů, takže se vzájemně pohybovali v nebezpečné blízkosti.

To proto mě Edward nutil letět na druhý konec země.

Týkalo se to toho Alicina vidění minulý týden – vidění, o kterém mi Edward lhal.

Stalo se něco, co jsem stejně čekala. Věděla jsem, že se to stane, a nemohla jsem tomu zabránit, i kdybych si to přála sebevíc. Nikdy to neskončí, že ne?

Slyšela jsem, jak rychle oddechuju, vzduch se mi dral sípavě ze rtů, nedokázala jsem to ovládnout. Vypadalo to, jako když se škola třese, jako kdyby bylo zemětřesení, ale věděla jsem, že je to jen iluze způsobená tím, jak se celá chvěju.

„Vrátila se pro mě,“ vydechla jsem.

Victoria to nevzdá, dokud nebudu mrtvá. Pořád bude opakovat stejné schéma – předstírat útok a utéct, předstírat útok a utéct –, dokud mezi mými ochránci nenajde skulinu.

Možná budu mít štěstí. Možná si pro mě dřív přijdou Volturiovi – ti mě alespoň zabijí rychleji.

Edward si mě pevně tiskl k boku, nakláněl se, aby byl stále mezi mnou a Jacobem, a teď mi pohladil obličej gestem plným úzkosti. „Všechno je dobré,“ zašeptal mi. „Je to dobré. Nikdy nedovolím, aby se k tobě dostala tak blízko, neboj se.“

Pak se rozzlobeně podíval na Jacoba. „Stačí ti tohle jako odpověď na tvou otázku, psisko?“

„Nemyslíš, že má Bella právo to vědět?“ provokoval ho Jacob. „Jde o její život.“

Edward promluvil přidušeným hlasem; ani Tyler, který krůček po krůčku přistupoval blíž, nemohl nic slyšet. „Proč by se měla bát, když nikdy nebyla v nebezpečí?“

„Je lepší, aby se bála, než abys jí lhal.“

Snažila jsem se vzpamatovat, ale oči mi plavaly. Viděla jsem to pod víčky – viděla jsem Victoriin obličej, její vyceněné zuby, karmínové oči žhnoucí posedlostí po odplatě; chtěla se Edwardovi pomstít za to, že zabil jejího milého, Jamese. Neopřestane, dokud ho sama nepřipraví o jeho lásku.

Edward mi konečky prstů utřel slzy z tváře.

„Vážně věříš, že je lepší jí ubližovat, než ji chránit?“ zamručel.

„Je tvrdší, než si myslíš,“ řekl Jacob. „A už si prošla horšími věcmi.“

Najednou se Jacobův výraz změnil a on se podíval na Edwarda zvláštním, pátravým pohledem. Přimhouřil oči, jako kdyby se snažil vyřešit z hlavy složitý matematický problém.

Cítila jsem, jak se Edward přikrčil. Pohlédla jsem na něj a viděla, že má obličej zkřivený něčím, co mohla být jenom bolest. V tu chvíli se mi vybavilo naše odpoledne v Itálii, v tom ponurém pokoji ve věži Volturiových, kde Jane Edwarda mučila pomocí svého neblahého talentu – páčila ho pouhými myšlenkami...

Ta vzpomínka mě vyburcovala ze stavu hraničícího s hysterií a postavila všechno do správného světla. Protože bych se radši stokrát nechala zabít od Victorie, než abych se znovu musela dívat, jak Edward trpí.

„To je legrační,“ řekl Jacob a smál se Edwardovi do obličeje.

Edward se bolestně zašklebil, ale s trochou úsilí zase nasadil klidný výraz. Bolest v očích ovšem úplně skryt nedokázal.

Podívala jsem se udiveně z Edwardova obličeje na Jacobův pohrdlivý úšklebek.

„Co mu to děláš?“ zeptala jsem se.

„To nic, Bello,“ řekl mi Edward tiše. „Jacob má jenom dobrou paměť, to je všechno.“

Jacob se zakřenil a Edward se znovu zašklebil.

„Přestaň! Nevím sice, co děláš, ale nech toho.“

„Jasně, když chceš.“ Jacob pokrčil rameny. „Já ovšem nemůžu za to, že se mu nelíbí věci, které si pamatuju.“

Rozzlobeně jsem na něj pohlédla, on mi to oplatil rozpustilým úsměvem – jako dítě nachytané při lumpárně někým, o kom ví, že ho nepotrestá.

„Jde sem ředitel, aby zjistil, proč se tu sešlo tolik lidí,“ pošeptal mi Edward. „Pojďme na angličtinu, Bello, ať nemáš potíže.“

„Pořád tě chrání, co?“ nadhodil Jacob jen ke mně. „S trochou potíží je život aspoň zábavný. Nech mě hádat: že ty se nesmíš bavit, vid’?“

Edward se na něj rozhněvaně díval a lehce cenil zuby.

„Zmlkni, Jaku,“ řekla jsem.

Jacob se zasmál. „To zní jako *ne*. Hele, kdyby se ti zase někdy zachtělo trochu si užít života, můžeš za mnou přijet na návštěvu. Pořád mám v garáži tvou motorku.“

Ta zpráva mě zaujala. „Měl jsi ji prodat. Slíbil jsi Charliemu, že to uděláš.“ Kdybych se za Jaka nepřimluvila – konec konců, investoval do obou motorek týdny práce a zasloužil si nějakou odměnu –, Charlie by hodil mou motorku do kontejneru s odpadem. A ještě by ho možná podpálil.

„No jistě. Copak jsem mohl? Patří tobě, ne mně. Každopádně si ji nechám, dokud ji nebudeš chtít zpátky.“

V koutcích úst mu najednou pohrával slabý náznak úsměvu, který jsem si pamatovala.

„Jaku...“

Naklonil se dopředu a jeho obličej zvážněl, zahořklý sarkasmus vyprchal. „Myslím, že jsem se asi spletl, když jsem tvrdil, že není možné, abychom byli přátelé. Možná by se nám to povedlo – na mé straně hranice. Přijď mě navštívit.“

Byla jsem si jasně vědoma Edwardovy přítomnosti, jeho paže mě stále ochranně ovíjely, nehybné jako kámen. Vrhla jsem pohled na jeho obličej – byl klidný, trpělivý.

„No, ehm, já nevím, Jaku.“

Jacob úplně odhodil tu nepřátelskou masku. Bylo to, jako kdyby zapomněl, že Edward stojí vedle mě, nebo jako by se chtěl alespoň tvářit, že zapomněl. „Stýská se mi po tobě každý den, Bello. Bez tebe už to není ono.“

„Já vím a je mi to líto, Jaku, jenže...“

Zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Chápu. Vždyť je to fuk, no ne? Však já to přežiju. Kdo potřebuje přátele?“ Zašklebil se, snažil se hrát si na drsňáka, aby nedal najevo bolest.

Jacobovo utrpení vždycky zalarmovalo moje ochranné pudy. Nebylo to úplně racionální – Jacob nepotřeboval žádnou fyzickou ochranu, kterou bych mu mohla poskytnout. Ale moje paže, přišpendlené pod Edwardovými, toužily rozpráhnout se k němu. Ovinout se kolem jeho širokého hřejivého pasu v mlčenlivém ujištění přijetí a útěchy.

Edwardovy paže už nebyly štít, ale zábrana.

„To stačí, rozejděte se do tříd,“ ozval se za námi přísný hlas. „Běžte, pane Crowley.“

„Jdi do školy, Jaku,“ zašeptala jsem úzkostlivě, jakmile jsem rozeznala ředitelův hlas. Jacob chodil do quileutské školy, ale co kdyby se dostal do průšvihů kvůli tomu, že vstoupil na náš školní pozemek bez dovolení, nebo něčemu podobnému.

Edward mě pustil, vzal mě jenom za ruku a znovu mě přitáhl za sebe.

Pan Greene se protlačil hloučkem přihlížejících, obočí nad drobnými očkami se mu stahovalo jako zlověstná bouřková mračna.

„Myslím to vážně,“ hrozil. „Každý, koho tady ještě jednou nachytám, zůstane po škole.“

Obecenstvo se rozptýlilo dřív, než dopověděl větu.

„Ach, pan Cullen. Máme tu nějaký problém?“

„Vůbec ne, pane řediteli. Právě jsme na cestě do třídy.“

„Výborně. Zdá se, že vašeho přítele neznám.“ Pan Greene obrátil svůj rozhněvaný pohled na Jacoba. „Vy jste nový student?“

Pan Greene přejížděl Jacoba očima a já jsem poznala, že došel ke stejnému závěru jako všichni ostatní: nebezpečný živel. Potíživista.

„Ne,“ odpověděl Jacob s výsměšným pousmáním na rtech.

„Pak navrhuji, abyste okamžitě opustil školní pozemek, mladý muži, nebo zavolám policii.“

Jacobův úšklebek se změnil v široký úsměv. Pochopila jsem, že si představuje, jak ho sem Charlie přijede zatknout. Ten úsměv byl příliš trpký, příliš výsměšný, aby mi udělal radost. Tohle nebyl ten úsměv, na který jsem se tak dlouho těšila.

Jacob řekl: „Rozkaz, pane,“ zasalutoval, pak nasedl na motorku a kopnutím ji nastartoval přímo na chodníku. Motor zavřel a pneumatiky zakvílely, jak se s motorkou ostře otočil. Za pár vteřin se Jacob rychle vzdaloval z dohledu.

Pan Greene při pohledu na to představení zaskřípal zuby.

„Pane Cullene, očekávám, že požádáte svého přítele, aby upustil od dalších neoprávněných vniknutí na školní pozemky.“

„Není to žádný můj přítel, pane řediteli, ale vaše varování mu vyřídím.“

Pan Greene našpulil rty. Edwardovy dokonalé známky a záznamy bez poskvrnky hrály jasnou roli v tom, jakým způsobem celý incident hodnotil. „Chápu. Jestli se obáváte nějakých potíží, milerád vám –“

„Není se čeho obávat, pane řediteli. Žádné potíže nehrozí.“

„Doufám, že máte pravdu. No tak dobře. Jděte do třídy. Vy také, slečno Swanová.“

Edward přikývl a táhl mě rychle za sebou k učebně angličtiny.

„Je ti natolik dobře, abys mohla jít do třídy?“ zašeptal, když jsme byli z ředitelova dosahu.

„Ano,“ odpověděla jsem taky šeptem, a nebyla jsem si úplně jistá, jestli to není lež.

Jestli jsem se cítila dobře nebo ne, to teď nebylo vůbec důležité. Potřebovala jsem si s Edwardem okamžitě promluvit, a hodina angličtiny nebyla pro takový rozhovor zrovna ideálním místem.

Ale s panem Greenem v zádech jsme neměli moc na vybranou.

Přišli jsme do třídy o trochu později a rychle jsme se posadili na svá místa. Pan Berty recitoval nějakou Frostovu báseň. Našeho příchodu si nevšímal, nechtěl se nechat rušit v rytmickém přednesu.

Vytrhla jsem z bloku čistou stránku a začala psát, ale jak jsem byla rozčilená, můj rukopis byl ještě nečitelnější než obvykle.

Co se stalo? Řekni mi všechno. A odpusť si ty kecy o tom, že mě chceš chránit, prosím tě.

Podstrčila jsem psaníčko Edwardovi. Povzdechl si a začal psát. Trvalo mu to méně času než mně, ačkoliv svým krasopisem napsal celý odstavec, než mi posunul papír zpátky.

Alice viděla, že se Victoria vrací. Odvezl jsem tě z města čistě z opatrnosti – naprosto nehrozilo, že by se dostala někam do tvé blízkosti. Emmett a Jasper už ji skoro měli, ale ona má asi nějaký instinkt, kdy uhnout. Unikla jim přímo na quileutské hranici, jako kdyby ji četla z mapy. To, že se do toho vložili Quileuté, nám moc nepomohlo, protože Alice okamžitě přestala vidět. Musím uznat, že ji Quileuté taky mohli dostat, kdybychom se jim nepřípletli do cesty. Ten velký šedý si myslel, že Emmett překročil hranici, a začal se bránit. Na to samozřejmě zareagovala Rosalie, a všichni přestali s pronásledováním Victorie a postavili se na obranu přátel. Carlisle s Jasperem našťestí celou situaci uklidnili, než se vymkla z rukou. Ale tou dobou už stihla Victoria vyklouznout. To je všechno.

Zamračila jsem se na písmena na stránce. Jeli v tom všichni – Emmett, Jasper, Alice, Rosalie a Carlisle. Možná dokonce Esmé, ačkoliv se o ní nezmínil. A pak Paul a zbytek quileutské smečky. Jak snadno se to mohlo zvrhnout v bitku, ve které by stáli členové mé budoucí rodiny a mí staří přátelé proti so-

bě. Kdokoliv z nich mohl být raněn. Domnívala jsem se, že větší nebezpečí by hrozilo vlkům, ovšem když jsem si představila droboučkou Alici, jak *bojuje* s některým z těch obrovských vlkodlaků...

Otřásla jsem se.

Pečlivě jsem celý odstavec vygumovala a pak jsem na to napsala:

A co Charlie? Mohla jít po něm.

Edward zavrtěl hlavou, než jsem dopsala, zjevně s úmyslem zlehčit jakékoliv nebezpečí, které Charliemu hrozilo. Natáhl ruku, ale nevšímala jsem si ho a začala jsem zase psát.

Nemůžeš vědět, že ji to nenapadlo, protože jsi tam nebyl. Ta Florida byl špatný nápad.

Sebral mi papír zpod ruky.

Nehodlal jsem tě tam posílat samotnou. S tvým štěstím by nepřežila ani černá skříňka.

Tak jsem to vůbec nemyslela; ani mě nenapadlo, že bych jela bez něj. Myslela jsem to tak, že jsme tu měli zůstat spolu. Ale jeho odpověď mě zavedla jinam a trochu se mě dotkla. Jako kdybych nedokázala přeletět Státy, aniž bych zavinila pád letadla. Velká legrace.

Tak řekněme, že letadlo kvůli mé směle opravdu začne padat. Co bys s tím asi tak hodlal dělat?

Proč by letadlo padalo?

Snažil se teď skrýt úsměv.

Piloti jsou namol.